

mica vrăjitoare

OTFRIED
PREUSSLER

EDITURA
ION CREANGĂ

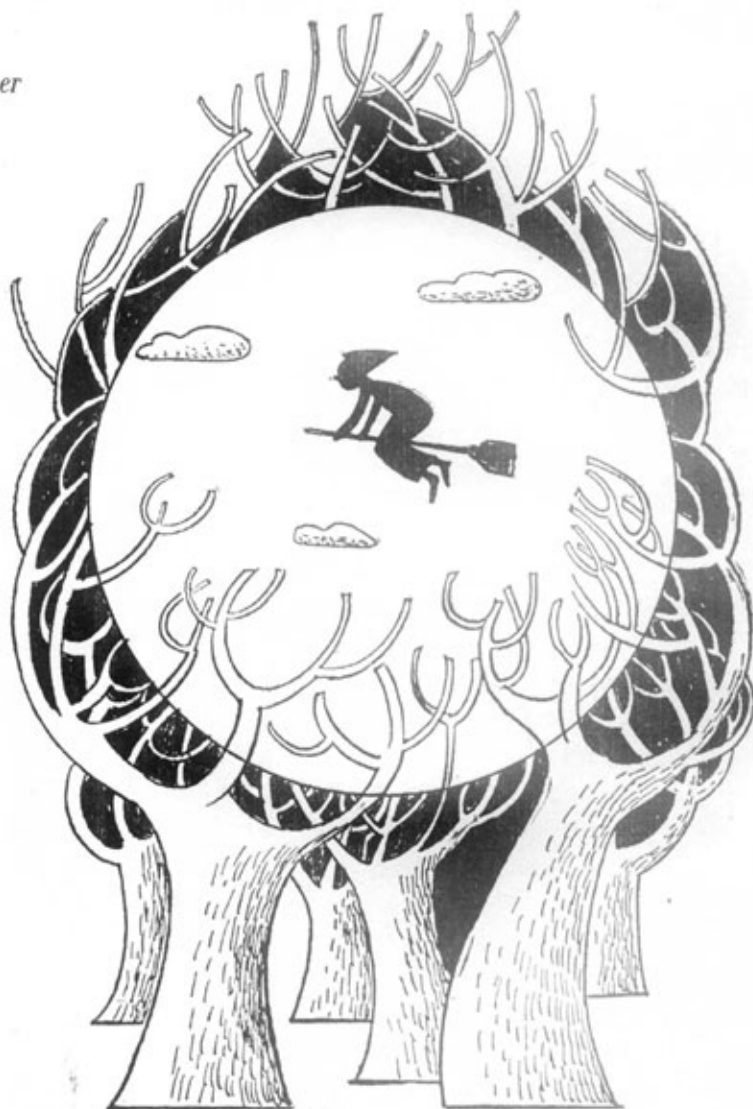
Copertă și ilustrații
DONE STAN

OTFRIED PREUSSLER
DIE KLEINE HEXE
© K. THIENEMANN'S VERLAG
STUTTGART
1957

Otfried Preussler

mica vrăjitoare

În românește de
Iordan Chimet și Christa Richter

EDITURA ION CREANGĂ, BUCUREȘTI, 1981

Dragi copii din România

Înainte de a începe povestirea despre Mica Vrăjitoare, aş vrea să vă arăt cum a luat naştere această carte. Dar mai înainte de toate s-ar cuveni să-l cunoaşteţi ceva mai bine pe autor.

Aşadar, mă numesc Otfried Preussler, sînt german şi m-am născut în Boemia de Nord. După război şi alţi cinci ani m-am stabilit aici, în Bavaria de Sus, unde familia mea locuia mai de mult.

Logodnica mea m-a aşteptat să mă reîntorc acasă timp de 7 ani (7 ani, exact ca în basme). Apoi ne-am căsătorit imediat, şi în cursul anilor au apărut în familia noastră trei fiice: Renate, Regine şi Susanne.

Fetiţele mele, ca şi elevii mei — căci trebuie să ştiţi că timp de mulţi ani am fost învăţător — îmi cereau să le spun mereu alle şi alle poveşti; poveşti care le făceau plăcere nu numai lor, dar şi mie, povestitorului. Şi, de fapt, aşa am ajuns ca într-o bună zi să aştern pe hîrtie toate poveştile pe care le spuseseam copiilor, şi să le public.

Iată, deci, cum am devenit scriitor. Un scriitor care şi astăzi scrie pentru copii cu aceeaşi plăcere ca la început. De ce? Fiindcă îmi plac copiii, fiindcă îmi place să povestesc şi fiindcă sînt convins că fără poveşti — ca şi fără pîine — copiii nu pot trăi şi deveni oameni mari.

De fapt, începusem să vă spun cum s-au născut poveştile despre Mica Vrăjitoare. Ei bine, s-a întîmplat cam aşa...

... Într-o seară, fiicele noastre, pe atunci încă mici, susţineau, la ora culcării, că le este foarte frică. „Frică de cine?“ „De vrăjitoarele rele“.

Bineînţeles că lor nu le era deloc frică; se prefăceau doar, căutînd un motiv pentru a nu se duce la culcare. Eu am încercat să le explic că în zilele noastre nu mai trebuie să ne fie

frică de vrăjitoarele rele, deoarece nu mai există nici una.

„Și de ce nu mai există nici o vrăjitoare rea?”

„Da, de fapt, de ce?”

Trebuie să mărturisesc că pînă atunci nu mă gîndisem la acest lucru.

„Fiți atente, le-am spus eu fetelor, după ce am chibzuit nișel. E o poveste prea lungă ca s-o începem acum. Dar dacă veți fi cuminți și veți adormi repede, atunci vă voi povesti totul mîine dimineață”.

„Pe cuvînt de onoare?”

„Pe cuvînt de onoare”.

Și așa a trebuit să născocesc de ce nu mai există astăzi vrăjitoarele rele de care să le fie teamă copiilor înainte de a merge la culcare.

Astfel s-au născut poveștile despre Mica noastră Vrăjitoare, care făcea întotdeauna numai vrăji bune. Ea este, după cum veți vedea și voi imediat, singura vrăjitoare de pe pămînt care mai poate face vrăji. Și asta pentru că, împreună cu corbul cel înțelept, Abraxas, bunul ei prieten...

Dar, stop! asta nu trebuie încă divulgat. Cine vrea să afle cum s-au petrecut, într-adevăr, lucrurile, n-are decît să citească povestea Miciei Vrăjitoare de la primul pînă la ultimul cuvînt al cărții. Atunci va ști, cu siguranță, tot atît ca și mine.

Bineînțeles că această întîmplare am povestit-o fetițelor mele în germană, care este limba noastră maternă. Așa a și fost tipărită în volum, prima dată. De atunci au trecut peste 20 de ani. În acest răstimp, poveștile despre Mica Vrăjitoare au fost traduse și tipărite în multe limbi, fiind citite de milioane de copii din lumea întreagă.

De aceea eu mă bucur foarte mult că astăzi aceste povești au fost traduse și în românește, limba voastră maternă, prin grija bunului meu prieten Iordan Chimet. Și pentru că eu, spre deosebire de voi, nu cunosc, din păcate, limba română, vă doresc, pe această cale, în germană:

„Viel Spaß beim Lesen“

„Să le citiți cu plăcere”.

OTFRIED PREUSSLER

Mica Vrăjitoare are necazuri

A fost odată o Mică Vrăjitoare, care avea doar o sută douăzeci și șapte de ani, ceea ce, pentru o vrăjitoare, nu înseamnă nicidecum că e „în vîrstă“.

Locuia într-o casă de vrăjitoare, care era singura casă dintr-o pădure adîncă. Această casă nu era însă prea mare, era doar casa unei Mici Vrăjitoare. Dar ei îi era de-ajuns și nici nu și-ar fi dorit una mai frumoasă. Avea un minunat acoperiș strîmbat de vînt, un coș aplecat într-o rină și obloanele dărăpănate. În spatele casei era un cuptor. Așa ceva nu putea cu nici un chip lipsi. O casă de vrăjitoare fără cuptor nu ar fi fost o adevărată casă de vrăjitoare.

Mica Vrăjitoare avea un corb care știa să vorbească: corbul Abraxas. El nu croncănea numai „bună dimineața“ și „bună seara“ ca orice corb care a învățat să vorbească, ci și multe alte lucruri. Mica Vrăjitoare avea o părere foarte bună despre el, fiindcă era un corb deosebit de înțelept, care își spunea părerea în toate, fără să-și pună lacăt la... cioc.

Cam șase ore pe zi, Mica Vrăjitoare și le petrecea cu exerciții de vrăji. Vraja nu este o treabă prea simplă. Cine vrea să ajungă departe în vrăjitorie nu are voie să fie leneș. Trebuie să învețe întîi toate trucurile mici, și apoi pe cele mari. Trebuie să cerceteze fiecare pagină din cartea de vrăji și nu-i este îngăduit să sară nici o lecție.

Mica Vrăjitoare abia ajunsese la pagina două sute treisprezece. Tocmai repeta exercițiile de adus ploaia. Stătea cu cartea pe genunchi pe băncuța din fața cuptorului și vrăjea. Corbul Abraxas, nemulțumit, era lîngă ea.

— Tu vrei să aduci o ploaie, croncăni el cu reproș, și iată ce iese. Prima oară faci să plouă cu șoareci albi, a doua oară cu broaște, a treia oară cu conuri de brad! Sînt foarte curios dacă vei reuși măcar acum să aduci o ploaie adevărată!

Mica Vrăjitoare încercă pentru a patra oară să aducă o ploaie. Făcu să se ridice un nor pe cer, îl chemă mai aproape, și cînd norul ajunsese exact deasupra lor, porunci: „Să plouă!“

Norul se sparse și plouă... cu zer!

— Zer! țipă Abraxas. Cred că ai înnebunit de tot! Cu ce vrei să faci să mai plouă? Poate cu cîrlige de rufe? Cu cuie de cizmărie? Dacă ar ploua măcar cu firimituri de pîine sau cu stafide!

— Ei să fie, zise Mica Vrăjitoare, cred că am încurcat vraja.

Mai greșise ea pe ici, pe colo și altădată, dar chiar patru greșeli, una după alta?!

— Te-ai încurcat! croncăni corbul Abraxas. Să-ți spun eu de unde ți se trage. Ești distrată! Dacă atunci cînd faci vrăji te gîndești la vrute și nevrute, cum vrei să nu te încurci? Ar trebui să te concentrezi mai mult.

— Crezi? zise Mica Vrăjitoare. Apoi închise brusc cartea de vrăji. Ai dreptate! strigă minioasă. E drept că nu mă concentrez. Și știi de ce? — îl fulgeră cu privirea pe corb fiindcă sînt furioasă!

— Furioasă? se miră corbul Abraxas. Și pe cine, mă rog?

— Sînt furioasă, continuă Mica Vrăjitoare, pentru că astăzi este noaptea Valpurgiei. Astăzi se întîlnesc pe muntele Blocksberg toate vrăjitoarele la dans.

— Ei și?

— Vrăjitoarele cele mari zic că eu sînt încă prea mică pentru dansul lor. De aceea nu-mi dau voie să zbor și eu pe Blocksberg și să iau parte la sărbătoare!

Corbul încercă să o liniștească spunîndu-i:

— Vezi tu, la o sută douăzeci și șapte de ani nu poți avea pretenția ca marile vrăjitoare să te ia în serios. Cînd vei mai crește, se va aranja totul.

— Ei da, zise Mica Vrajitoare, dar eu vreau să iau parte și de data asta! Mă înțelegi?
— Lasă-te păgubașă, croncăni corbul. Se schimbă ceva dacă ești furioasă? Adună-ți mințile! Ce poți să faci?

Dar Mica Vrajitoare zise:

— Știu eu ce-o să fac. O să zbor la noapte pe Blocksberg!

Corbul se sperie.

— Pe Blocksberg?! Dar vrăjitoarele cele mari ți-au interzis asta! La dansul vrăjitoarelor, vor să fie numai între ele.

— Aș! răspunse Mica Vrajitoare, cite nu sint interzise! Dar dacă nu te lași prins...

— Or să te prindă, prooroci corbul.

— Eh, prostii! răspunse ea. Mă voi amesteca printre celelalte vrăjitoare cînd vor fi în toiul dansului, și, înainte de a se termina, voi zbura înapoi spre casă. În înghesuiala care va fi la noapte pe Blocksberg...

Eheei, noaptea Valpurgiei!..

Mica Vrajitoare nu s-a lăsat înfricoșată de corbul Abraxas și a zburat în noapte spre Blocksberg.

Acolo se și adunaseră marile vrăjitoare. Ele dansau, iar pletele și fustele lor fluturau în jurul focului vrăjitoresc. Să tot fi fost, cu totul, cam între cinci și șase sute de vrăjitoare: vrăjitoare de munte, vrăjitoare de pădure, vrăjitoare de mlaștini, vrăjitoare de ceață și vrăjitoare de vreme rea, vrăjitoare de vînt, vrăjitoare de turtă dulce și vrăjitoare de buruieni. Se învîrteau în iureș nebun și-și fluturau măturile.

„Noaptea Valpurgiei! cîntau vrăjitoarele. Eheiii, noaptea Valpurgiei!“ Între timp, behăiau, cotcodăceau și chiuiau, făceau să tune și aruncau cu fulgere.

Mica Vrajitoare se amestecă neobservată printre dansatoare. „Eheei, noaptea Valpurgiei!“ cînta și ea cu toată puterea. Se învîrtea cu celelalte în jurul focului vrăjitoresc și gîndea: „Dacă m-ar putea vedea Abraxas acum, ar face niște ochi cît cepele!“

Cu siguranță că toate ar fi mers bine și mai departe dacă Mica Vrajitoare nu s-ar fi lovit, în toiul dansului, de mătușa ei, vrăjitoarea de vreme rea, Rumpumpel. Mătușa

Rumpumpel nu știa de glumă, era increzută și rea.

— Ia te uită ! strigă ea, cînd dădu cu ochii de Mica Vrăjitoare. Ce surpriză ! Ce cauți tu aici? Răspunde ! Nu știi că este interzis tineretului să vină pe Blocksberg?

— Nu mă trăda, te rog, se tîngui speriată Mica Vrăjitoare.

Mătușa Rumpumpel îi răspunse:

— Nici pomeneală ! Meriți să fii pedepsită, obraznicătură !

Curioase, celelalte vrăjitoare se apropiară înconjurîndu-le pe amîndouă. Vrăjitoarea de vreme rea le povesti furioasă ce se întîmplase, apoi întrebă ce ar trebui făcut cu Mica Vrăjitoare.

Atunci, vrăjitoarele de ceață strigară: „Trebuie să se căiască“.

Vrăjitoarele de munte țipară: „La Marea Vrăjitoare cu ea ! Imediat la Marea Vrăjitoare !“

— Bineînțeles, strigară și celelalte, luați-o și duceți-o la Marea Vrăjitoare !

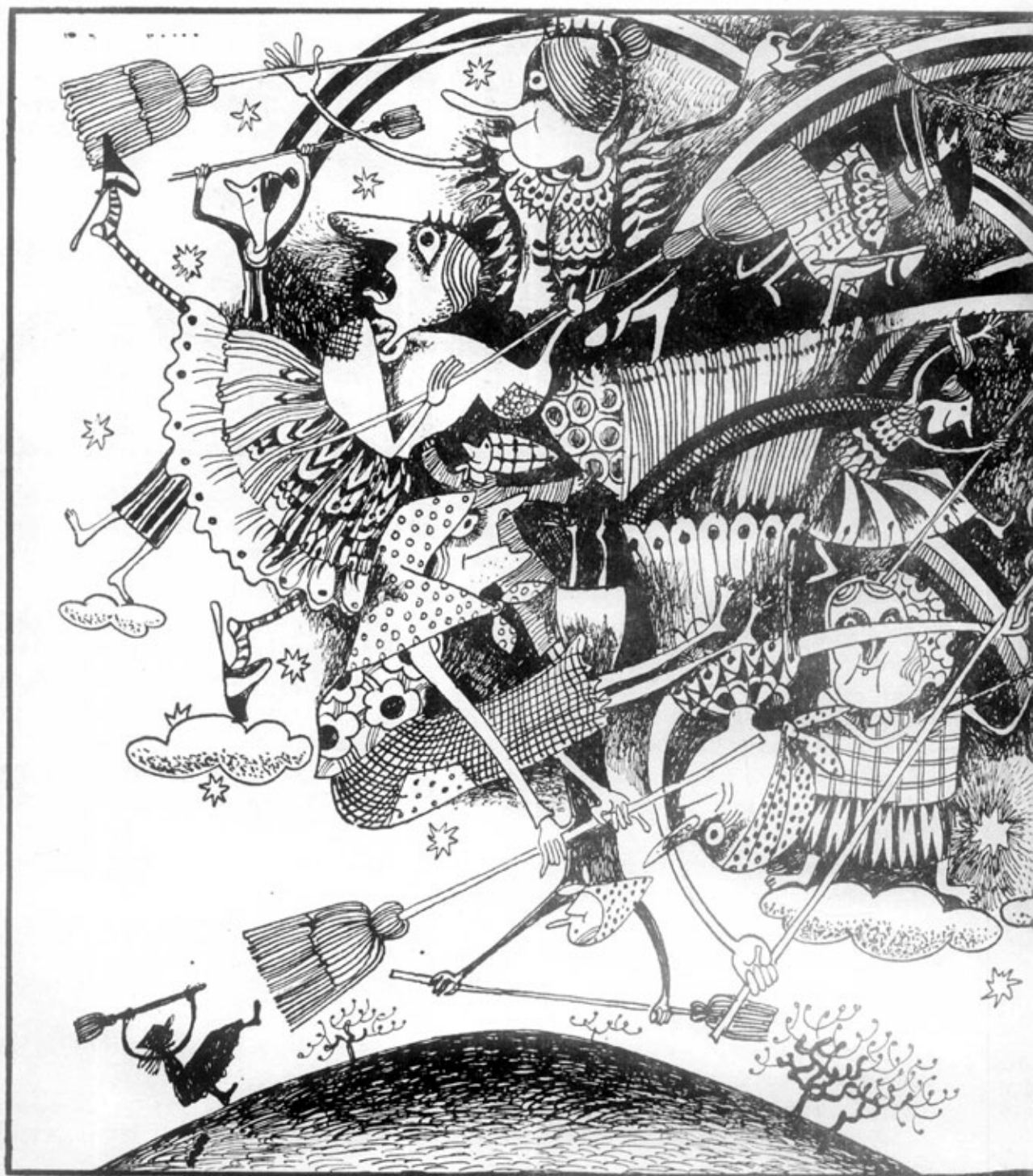
Mica Vrăjitoare se tîngui și se rugă în zadar. Mătușa Rumpumpel o înșfăcă și o tîrî în fața Marii Vrăjitoare. Aceasta era cocoțată pe un tron clădit din vătraie. O ascultă, încruntată, pe vrăjitoarea de vreme rea. Apoi tună spre Mica Vrăjitoare:

— Cum îndrăznești să zbori în noaptea aceasta pe Blocksberg, deși este interzis vrăjitoarelor de vîrsta ta? Cum de ți-a venit această idee năstrușnică?

Tremurînd ca varga, Mica Vrăjitoare spuse:

— Nu știu... M-a apucat așa... din senin și atunci m-am suit pur și simplu pe mătură și am venit aici...

— Așa te vei întoarce, cum ai venit ! porunci Marea Vrăjitoare. Piei din fața ochilor

mei, și cît mai repede... Pînă nu-mi sare țandăra.

Mica Vrăjitoare își dădu seama că se poate sta de vorbă cu Ea.

— Aș putea măcar în anul viitor să iau parte la dans? întrebă ea.

— Hmm, socoti Marea Vrăjitoare, asta nu-ți pot promite de pe acum. Dar dacă pînă atunci vei ajunge o *bună* vrăjitoare, poate că da... În ajunul următoarei nopți a Valpurgiei, voi aduna un sfat al vrăjitoarelor și te voi pune la încercare. Să știi însă că examenul nu va fi deloc ușor.

— Îți mulțumesc! spuse Mica Vrăjitoare. Îți mulțumesc!

Făgădui ca pînă în anul următor să ajungă o bună vrăjitoare. Apoi încălecă pe mătură vrînd să zboare acasă, cînd vrăjitoarea de vreme rea Rumpumpel spuse către Marea Vrăjitoare:

— Nu vrei s-o pedepsești chiar deloc pe mica obraznicătură?

— Pedepsește-o! o ațîțau celelalte vrăjitoare de vreme rea.

— Pedepsește-o! o întăritau și celelalte. Ordinea-i ordine! Trebuie învățat mînte cel ce a venit la dansul vrăjitoarelor, fără să ceară voie.

— Drept pedeapsă, am putea să o punem nițeluș la fript pe ștregărița asta obraznică, zise mătușa Rumpumpel.

— Ce-ar fi, propuse o vrăjitoare de turtă dulce, dacă am zăvori-o măcar cîteva săptămîni? Eu am acasă un coteț de giște care tocmai stă gol...

O vrăjitoare de mlaștină spuse:

— Eu am o idee mai bună... Lăsați-o pe mîna mea și o bag pînă la gît într-o groapă cu nămol!

- Nu, se opuseră vrăjitoarele de buruieni, ar trebui să-i zgîriem bine fața!
 - Bineînțeles și asta! suflară vrăjitoarele de vînt. Dar va trebui să primească și o bătaie zdravănă!
 - Cu nuiiele de salcie! șuierau vrăjitoarele de munte.
 - Nu uitați mătura...! propuse mătușa Rumpumpel.
- Pe Mica Văjitoare o treceau toate sudorile, de spaimă.
- Fiți atente! strigă Marea Văjitoare după ce terminară de vorbit cu toatele. Dacă insistați ca ea să fie pedepsită...
 - Să fie! Să fie! strigară vrăjitoarele în cor, și cel mai tare striga mătușa Rumpumpel.
 - ... atunci eu v-aș propune, continuă Marea Văjitoare, să-i luăm pur și simplu mătura și să o trimitem pe jos înapoi acasă. Trei zile și trei nopți va trebui să fugă pînă la pădurea ei, și asta o să-i ajungă, cred, cu vîrf și-ndesat.
 - Nu-i de ajuns! strigă vrăjitoarea de vreme rea Rumpumpel, dar celelalte erau de părere că da.
- Îi luară Micii Văjitoare mătura, pe care o aruncară, rizînd, în foc și îi urară „călătorie sprincenată“!

Planuri de răzbunare

Drumul a fost tare lung și anevoios! Trei zile și trei nopți i-au trebuit Miciei Vrăjitoare să-l străbată. Cu răni la picioare și cu tălpile pantofilor găurite, ea ajunsese în a patra dimineață acasă.

— Bine că ai venit, în sfârșit, înapoi! o primi corbul Abraxas.

El sta pe coșul casei și o aștepta îngrijorat. Când o zări pe Mica Vrăjitoare, îi căzu o piatră de pe inima lui de corb. Își desfăcu aripile și-i zbură în întâmpinare.

— Știi că-mi place? o mai boscorodi el. Umbli hai-hui zile întregi prin pădure, iar eu stau acasă și nu știu ce să fac de grijă!

Apoi sări de pe un picior pe altul.

— Uite în ce hal arăți! Plină de praf de sus și pînă jos, și de ce șchiopătezi, mă rog? Ai venit pe jos? Credeam că ți-ai luat și mătura cu tine!

— O luasem..., suspină Mica Vrăjitoare.

— Cum adică „o luasem“? croncăni Abraxas.

— Asta înseamnă că s-a zis cu ea.

— Cu mătura...?

— ... s-a zis cu ea, repetă Mica Vrăjitoare.

Abia acum se făcu lumină în mintea corbului. Își aplecă fruntea într-o parte și spuse:

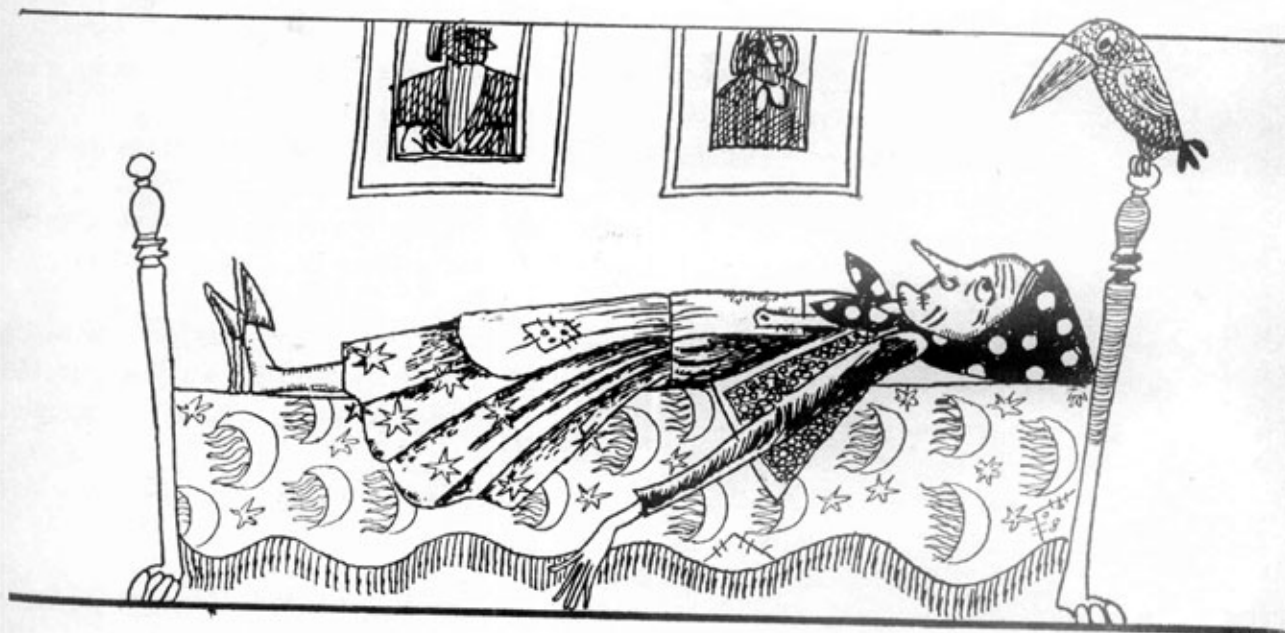
— Deci te-au prins? Era de așteptat. Tare m-aș fi mirat să nu te prindă! Dar ai meritat-o!

Micii Vrăjitoare îi era totuna. „Să dorm! gîndi ea, să dorm!“ Șchiopătă pînă în cameră și căzu pe pat.

— Hei, țipă Abraxas indignat. Nu vrei măcar să-ți scoți de pe tine hainele prăfuite?

Dar ea sforăia...

Dormi ca un bursuc pînă a doua zi dimineață. Când se trezi, Abraxas ședea pe tăblia patului ei.

— Ei, te-ai săturat, în fine, de somn?

— Oarecum, spuse Mica Vrajitoare căscind.

— Atunci, am putea să aflăm și noi, în sfârșit, ce s-a întâmplat?

— Mai întâi, micul dejun! mormăi mica vrăjitoare. Nu poți povesti nimic pe stomacul gol.

Masa a fost bogată. Cînd se sătură bine de tot, dădu farfuria de-o parte și începu să povestească.

— Cu toată nesocotința ta, ai avut totuși noroc! spuse în încheiere corbul. Dar nu uita să ajungi o *bună* vrăjitoare pînă la anul!

— Îmi voi da toată silința! promise ea. De acum înainte nu voi exersa numai șase ore, ci șapte ore pe zi. Și afară de asta voi mai face ceva — ceva tot atît de important...

— Ce anume?

Mica Vrajitoare se strîmbă. Arăta foarte, foarte furioasă. Apoi explică, apăsînd pe fiecare silabă:

— Mă voi răz-bu-na!

— Pe cine?

— Pe mătușa Rumpumpel. Numai scorpia asta este vinovată de toată povestea! Ea m-a trădat celorlalte vrăjitoare, numai ea! Ei îi datorez rănile de la picioare și pantofii găuriți! Cine le-a stîrnit pe celelalte împotriva mea? Cine a cerut prima ca Marea Vrajitoare să mă pedepsească? Nici măcar povestea cu mătura nu i-a fost de-ajuns. Ea a clămpănit tot timpul, fără încetare.

— Într-adevăr, încuviință corbul, asta a fost, categoric, o mare josnicie din partea ei. Dar de-aici și pînă la răzbunare...?

— Îi voi face un rit de porc ! șuieră Mica Vrajitoare. Și urechi de măgar, și picioare de vițel ! Iar sub bărbie o barbă de țap, și agățată de spate o coadă de vacă !

— Coadă de vacă și barbă de țap ? o potoli Abraxas. Ca și cum ai putea să o superi pe bătrîna Rumpumpel cu așa ceva ! Doar ea este o vrajitoare ca și tine și cît ai clipi din ochi va desface toată vraja.

— Crezi ? Mica Vrajitoare își dădu seama că, într-adevăr, în acest caz, nu era nimic de făcut cu urechile de măgar și picioarele de vițel, deci răspunse: Ei, s-o lăsăm baltă ! O să-mi vină mie o idee mai bună ! Ceva care să o înfunde și pe matusa Rumpumpel. Mă crezi ?

— Tot ce se poate, răspunse Abraxas. Mi-e teamă însă să nu regreti dacă îi vei face vreun rău matusii Rumpumpel...

— Cum așa ? se miră Mica Vrajitoare.

— Fiindcă ai promis Marii Vrajitoare să devii o bună vrajitoare. Și bunele vrajitoare nu au voie să facă nici un rău, cel puțin așa cred eu. Mai gîndește-te la asta !

Mica Vrajitoare privi cu îndoială către corb.

— Vorbești serios ?

— Bineînțeles, spuse Abraxas, în locul tău eu m-aș mai gîndi la asta.

Aveți cumva măhuri?

Ce face o Mică Vrajitoare care are picioarele pline de răni ? Ea prepară o alifie din ouă de broască și murdărie de șoarece, în care amestecă o mină bună de dinți de liliac bine tocați, și le fierbe la foc iute. Dacă își unge rănilor cu această alifie și în același timp murmură și un descîntec din cartea sa de vrăji, picioarele sînt vindecate cît ai clipi din ochi.

— Biine, de asta, așadar, am scăpat ! spuse Mica Vrajitoare, ușurată după ce și-au făcut efectul alifia și descîntecul.

— Acum nu mai schiopătezi ? întrebă Abraxas.

— Convinge-te singur ! strigă Mica Vrajitoare și dansă desculță prin casă. După aceea își încălță ciorapii și pantofii.

- Vrei să ieși? se miră corbul.
- Da, dar poți să vii și tu, spuse Mica Vrajitoare. Mă duc în sat.
- E cam departe, spuse Abraxas. Nu uita: nu mai ai mătura și trebuie să mergi pe jos!
- Tocmai asta este! Nu vreau să mai merg mult pe jos. Și fiindcă nu mai vreau să merg mult pe jos, trebuie mai întâi să merg în sat.
- Vrei să-ți bați joc de mine?
- Cum așa? Aș vrea să cumpăr o mătură, dacă nu ai nimic împotriva.
- Ei, asta-i cu totul altceva, spuse Abraxas, atunci vin, bineînțeles, și eu. Altfel cine știe cât s-ar putea să lipsești din nou.

Drumul spre sat trecea direct prin pădure, peste cioturi de rădăcini și sfărâmatuiri de stîncă, peste copaci căzuți și prin hățșuri de mure. Pe corbul Abraxas nu îl deranja prea mult acest lucru. El stătea pe umărul Micii Vrajitoare și trebuia numai să-și apere capul de crengile din cale. Mica Vrajitoare se împiedica însă tot mereu de rădăcini și își agăța poalele rochiei de crengi.

— Ce drum prăpădit! striga ea de fiecare dată. Singura mîngiere este că în curînd voi putea zbura din nou.

Ajunseră în sat și intrară în prăvălia băcanului Balduin Bobdepiper. Domnul Bobdepiper nu se miră cînd intră pe ușă Mica Vrajitoare cu corbul ei. El nu mai văzuse o vrajitoare și crezu că este o bătrînică oarecare dintr-un sat vecin.

O salută, și ea îi răspunse la salut. Apoi domnul Bobdepiper o întrebă amabil:

— Ce doriți?

Mai întâi Mica Vrajitoare cumpără un sfert de zahăr candel. După asta, ținu punga sub ciocul corbului.

— Te rog, servește-te!

— Mulțumesc frumos! croncăni Abraxas.

Domnul Bobdepiper se miră foarte.

— Ce pasăre deșteaptă, spuse el admirativ și continuă: Și altceva ce mai doriți?

— Aveți măhuri? întrebă Mica Vrajitoare.

— De bună seamă! spuse domnul Bobdepiper. Măhuri fără coadă, măhuri cu coadă și măhuri de nuiele. Și perii de frecat, bineînțeles, sau, dacă vă trebuie, cumva, un pămă-tuf de praf...

— Nu, mulțumesc, vreau o mătură de nuiele.

— Cu, sau fără coadă?

— Cu coadă, ceru Mica Vrajitoare. Coada este doar lucrul cel mai important. Dar să nu fie prea scurtă.

— Ce ziceți de asta? spuse domnul Bobdepiper serviabil. Din păcate, măhuri cu cozi mai lungi deocamdată nu mai avem.

— Cred că asta e bună, spuse Mica Vrajitoare. O iau.

- Vreți să o leg? întrebă domnul Bobdepiper. Dacă o leg, se duce mai ușor...
- Foarte amabil, spuse Mica Vrajitoare, dar nu e nevoie.
- Cum doriți.

Domnul Bobdepiper numără banii și apoi o conduse pe Mica Vrajitoare spre ușă.

- Am onoarea, la revedere, sluga...

...„dumneavoastră“ a mai vrut el să adauge, dar i se opri respirația.

Văzu cum clienta încăleacă pe coada măturii, mormăi ceva și, huuur! mătura își luă zborul cu ea cu tot și cu corbul pe deasupra!

Domnul Bobdepiper nu-și crezu ochilor.

„Doamne, ferește! gîndi el. Este oare adevărat ce-am văzut, sau visez?“

Cu cele mai bune intenții

Ca o vijelie se năpusti Mica Vrajitoare, călare pe noua-i mătură. Cu părul filfiind și basmaua fluturînd, vijiiia deasupra acoperișurilor și hornurilor satului. Abraxas stătea ghemuit pe umărul ei și se ținea cu greutate în gheare.

- Atenție, croncăni el deodată, turnul bisericii!

În ultimul moment, abia de reuși Mica Vrajitoare să vireze cu mătura într-o parte, altfel ar fi rămas atîrnată exact în vîrfurile turnului. Numai șorțul i se agăță de ciocul cocoșului de tablă de pe turn. Hiirști! și șorțul se rupse în două.

— Da' zboară mai încet! bodogăni corbul. Cu această goană nebună îți vei rupe și gitul! Ai înnebunit?!

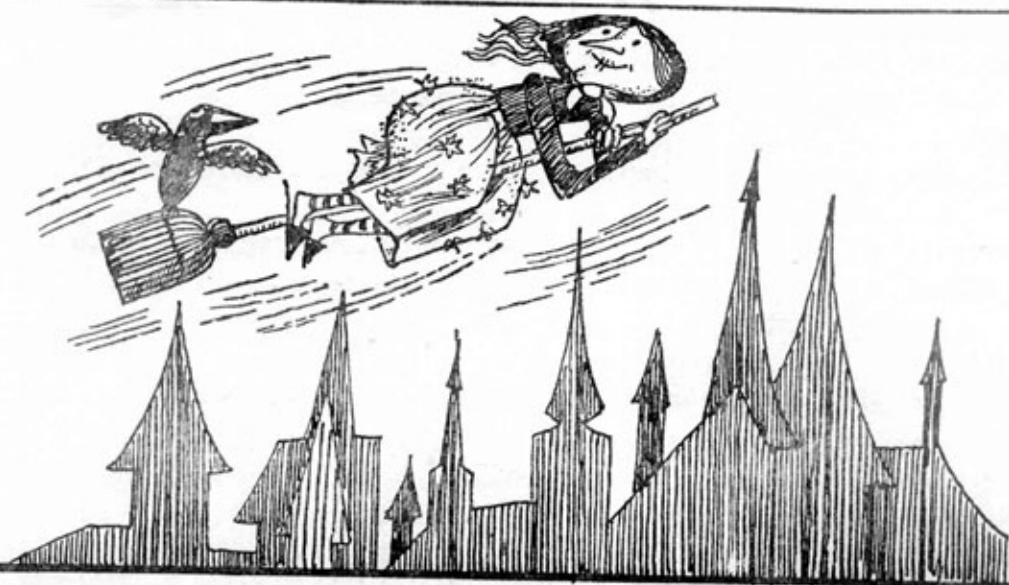
- Eu nu, strigă Mica Vrajitoare, ci mătura — javra asta mi-a scăpat din mină!

Cu măturile noi este ca și cu caii tineri: trebuie întii de toate să le imblinzești și să le dresezi pentru călărit. Dacă scapi doar cu un șorț rupt, te poți socoti norocos!

Dar Mica Vrajitoare era deșteaptă și ea cîrmi mătura, atît cît putea, spre cîmpia deschisă. Acolo nu mai avea de ce să se împiedice.

— Încăpăținează-te numai! strigă ea către mătură. Încăpăținează-te numai! După ce te-ai încăpățînat destul, îți va veni mintea la cap! Haideee!

Mătura încercă în fel și chip să scape de ea. Sărea sălbatic înapoi și încolo, se ridica și se lăsa să cadă — nu ajuta la nimic. Mica Vrajitoare rămase călare, nu se lăsă aruncată jos.

În sfârșit, mătura se dădu bătută, fără puteri. Executa acum tot ce-i cerea stăpîna. Ascultătoare, zbura la comandă cînd mai repede, cînd mai încet, drept înainte sau cotit.

— În sfârșit! spuse mulțumită Mica Vrăjitoare. De ce n-ai vrut așa de la început? Își aranjă hainele și basmaua. Apoi lovi ușor cu palma mătura peste coadă și porniră liniștite spre pădure.

Noua mătură devenise acum blindă ca un miel. Planau deasupra copacilor și zăreau dedesubt stîncile și hățișurile de mure. Veselă, Mica Vrăjitoare își legăna picioarele. Se bucura că acum nu mai trebuie să meargă pe jos. Făcea semne iepurilor și căprioarelor pe care le zărea în desişuri și număra vizuinile de vulpe.

— Ia te uită, un vînător! croncăni după un timp corbul Abraxas și arătă cu ciocul în jos.

— Îl văd, spuse Mica Vrăjitoare.

Își țuguie buzele și scuipă — plici! — drept pe pălăria vînătorului.

— De ce faci asta? întrebă Abraxas.

Ea chicoti:

— Fiindcă îmi face plăcere! Hi, hi! O să creadă că plouă!

Corbul rămase serios:

— Nu se cuvine, spuse el dojenitor. O bună vrăjitoare nu trebuie să scuipe pe pălăriile oamenilor!

— Ah, strigă ea indignată, termină cu asta!

— Mă rog, croncăni, jignit, Abraxas. Dar mătușa Rumpumpel și-ar ride în pumni de asemenea glume...

— Vrajitoarea de vreme rea? Ce are *ea* cu toate astea?

— Foarte mult! strigă corbul. Ce o să se mai bucure dacă până la anul nu vei reuși să ajungi o *bună* vrăjitoare! Vrei să-i faci această plăcere?

Mica Vrajitoare dădu tare din cap, în semn că nu vrea.

— Dar faci totul pentru asta, dacă văd eu bine, mai spuse Abraxas.

Apoi tăcu. Tăcu și Mica Vrajitoare. Spusele lui Abraxas au pus-o pe gânduri. Ea se gîndea posomorită, dar, oricum o întorcea, tot corbul avea dreptate.

Cînd ajunseră acasă, spuse:

— Ai dreptate, *trebuie* să ajung o *bună* vrăjitoare. Numai așa pot să o păcălesc pe această Rumpumpel. Să crape de ciudă!

— Așa va fi! croncăni Abraxas. Dar va trebui ca, începînd de astăzi, să faci numai fapte bune.

— Mă voi strădui, făgădui ea.

Vijelia

De atunci, Mica Vrajitoare studia cartea de vrăji nu șase, ci șapte ore pe zi. Ea voia să știe tot ce se cere unei bune vrăjitoare pînă la următoarea noapte a Valpurgiei. Învățătura nu o obosea, fiindcă era încă tinără. În puțină vreme, a învățat pe de rost toate trucurile vrăjitoarești mai importante. Din cînd în cînd se mai plimba călare pe mătură, căci, după ce înveți cu hărnicie ore în șir, mai e nevoie și de o recreație. De cînd avea mătura cea nouă, se mai întîmpla cîteodată să meargă un pic pe jos prin pădure. Fiindcă nu-i totuna să *trebuie* să mergi și să *vrei* să mergi.

Într-una din plimbările ei prin pădure cu corbul Abraxas, întîlni trei bătrîne. Ele aveau în spate coșuri mari și priveau în jos ca și cînd ar fi căutat ceva.

— Ce căutați? întrebă Mica Vrajitoare.

Una din femei spuse:

— Căutăm scoarță de copac uscată și crengi căzute.

— Dar nu avem noroc, suspină a doua. Pădurea este ca și măturată.

— Căutați de mult? întrebă Mica Vrajitoare.

— Tocmai din zori, spuse a treia bătrînică. Căutăm mereu, dar toate la un loc nu am reușit să adunăm nici măcar o jumătate de coș. Ce ne vom face la iarnă dacă vom

avea așa puține lemne?

Mica Văjitoare aruncă o privire în coșuri. Înăuntru nu erau decît niște vreascuri subțiri.

— Dacă asta-i totul, spuse către femeii, atunci înțeleg de ce vi-s fețele atît de triste. Din ce cauză nu găsiți nimic?

— Din cauza vîntului.

— A vîntului?! strigă Mica Văjitoare. Cum poate fi din cauza vîntului?

— Fiindcă nu vrea să bată, spuse una din femeii.

— Dacă vîntul nu bate deloc, nu cade nimic din copaci.

— Și dacă nu cad crengi și vreascuri, cu ce să mai umplem coșurile?

— Va să zică asta e! spuse Mica Văjitoare.

Femeile dădură din cap și una dintre ele spuse:

— Ce n-aș da să pot face o vrajă! Atunci am fi salvate! Aș vrăji un vînt. Dar nu pot.

— Nu, spuse Mica Văjitoare, *tu* bineînțeles că nu poți.

Cele trei femeii se hotărîră atunci să se întorcă la casele lor. Ele spuseră:

— Nu are nici un rost să căutăm mai departe. Tot nu găsim nimic, cît timp nu bate vîntul. La revedere!

— La revedere! spuse Mica Văjitoare și așteptă pînă cînd cele trei se îndepărtară cîtiva pași.

— Nu ar putea fi ajutate? întrebă Abraxas în șoaptă.

Mica Văjitoare rise:

— Am și început, dar ține-te bine, altfel te suflă!

Să cheme un vînt era chiar un joc de copil pentru Mica Văjitoare. Un simplu fluierat printre dinți și imediat se porni o vijelie. Și ce vijelie! Se înălță pînă în vîrfurile copacilor și zgîlții trunchiurile; rupse uscăturile de pe copaci. Bucăți de scoarță și crengi groase cădeau cu zgomot pe pămînt.

Femeile țipau și-și fereau capetele. Își țineau fustele cu amîndouă miinile. Nu a lipsit mult ca vijelia să le ia pe sus. Dar Mica Văjitoare nu merse atît de departe:

— Ajunge, strigă ea. Gata!

Vîntul ascultă porunca și se opri. Femeile se uitau înfricoșate în jur. Atunci văzură că pădurea era plină de bețe și crengi rupte.

— Ce noroc! strigară toate trei. Atît de multe uscături dintr-o dată! Astea ne vor ajuta pentru multe săptămîni!

Au adunat cît au putut îndesînd vreascurile în coșuri, și-au plecat apoi spre casă, pline de bucurie. Mica Văjitoare se uită după ele zîbind cu șiretenie.

Chiar și corbul Abraxas era, în fine, mulțumit. El o ciupi de umăr și spuse:

— Nu-i chiar rău pentru început! Cred că ai în tine, cu adevărat, stofa unei *bune* vrăjitoare!

Înainte, băiețaș!

De atunci, Mica Vrajitoare avu grijă ca femeile să nu se mai întoarcă acasă cu coșurile goale. De fiecare dată când se întâlneau cu Mica Vrajitoare erau bine dispuse, aveau fețele fericite și spuneau:

— Este o adevărată plăcere să aduni lemne anul acesta! Merită să vii în pădure!

De aceea Mica Vrajitoare tare se mai miră când, într-o zi, întâlnește pe drum pe cele trei femei, înălăcrămate și cu coșurile goale. Vrajise un vânt chiar cu o seară înainte și nu puteau lipsi nici vreascurile, nici scoarța de copac.

— Închipuiește-ți ce s-a întâmplat! spuseră ele sughițind de plins. Noul pădurar ne-a oprit să mai adunăm lemne uscate. Ne-a răsturnat coșurile, iar dacă ne mai prinde data viitoare, vrea să ne bage la închisoare!

— Ia te uită ce gânduri are dumnealui! spuse Mica Vrajitoare. Ce l-a apucat?

— E rău! strigă femeile. Bătrînul pădurar nu avea nimic împotriva noastră, numai asta nou! Nu poți să-ți închipui ce gălăgie a făcut! Acum s-a terminat pentru totdeauna cu lemnele de foc gratuite.

Femeile începură din nou să plîngă. Mica Vrajitoare le dădu curaj:

— Noul pădurar, zise ea, se va răzgîndi. Îi voi băga eu mințile în cap.

— Cum adică? întrebă curioase femeile.

— Lăsați asta în grija mea! Mergeți acum acasă și nu mai fiți supărate. De miine încolo noul pădurar vă va lăsa să adunați cîte lemne veți putea duce.

Cele trei femei plecară. Mica Vrajitoare își vrăji repede un coș plin de vreascuri. Îl puse la marginea drumului și se așeză lingă el, ca și când ar fi fost o femeie la adunat lemne și care se odihnea puțin. Nu trebui să aștepte mult pînă ce apărură și noul pădurar. Îl recunoscă imediat după haina sa verde, după pușcă și după geanta de vînătoare, din piele.

— Hei, strigă pădurarul. Încă una! Ce faci aici?

— Mă odihnesc, spuse Mica Vrajitoare. Coșul e tare greu și trebuie să-mi trag puțin sufletul.

— Dar tu nu știi că nu este voie să aduni vreascuri?

— Nu. De unde să știu?

— Ei bine, acum o știi! se răsti pădurarul. Golește coșul și cară-te.

— Să golesc coșul? întrebă Mica Vrajitoare. Fie-vă milă, dragă domnule nou pădurar. Nu puteți face asta unei femei bătrine!

— Am să-ți arăt eu ce pot să-ți fac! o ocări pădurarul.

Și prinse coșul ca să-l răstoarne. Atunci Mica Vrajitoare îi spuse:

— Mai bine lasă-te păgubaș.

Pădurarul era furios.

„Te voi aresta“, vru să tune el; dar în loc de asta spuse:

— Mii de scuze, am glumit numai. Bineînțeles că poți păstra uscăturile.

„Cum se face, gîndi pădurarul uluit, că, deodată, spun tocmai contrariul a ceea ce am vrut să spun?“ El nu avea cum să știe că Mica Vrajitoare îl vrăjise.

— Vezi tu, fiul meu, așa sună ceva mai bine! spuse ea. Numai de n-ar fi coșul așa de greu!

— Să te ajut? întrebă pădurarul. Aș putea să-ți duc vreascurile pînă acasă...

Ea chicoti.

— Adevărat, fiule? Da' asta-i foarte frumos din partea ta! Un bărbat tînăr și atît de politicos!

„Ar trebui să-mi dau palme! gîndi noul pădurar. De ce spun asemenea prostie? Nu mă recunosc deloc“. Dar trebui să-și pună în spate, împotriva voinței sale, coșul cel greu.

— Mătușică, spuse el apoi, dacă ești obosită, poți să te așezi și tu deasupra!

— Vorbești serios? întrebă Mica Vrajitoare.

Pădurarul era disperat, ba chiar se auzi răspunzînd prietenos:

— Dar bineînțeles! Hai odată, sus cu tine!

Mica Vrajitoare nu așteptă să i se spună de două ori. Ea se aruncă dintr-un salt pe coșul plin, și corbul sări și el pe umărul ei.

— Așa, putem porni! Înainte!

Pădurarul trimise, în gînd, pe pustii coșul împreună cu femeia și corbul. Dar ce folos? Ascultător, trebui să facă pe măgărușul și s-o pornească la drum.

— Drept înainte! strigă Abraxas. Și mai repede, măgărușul meu, mai repede! Altfel, din păcate, voi fi nevoit să te ciupesc!

Pe noul pădurar îl treceau toate căldurile. El tropăia fără încetare. Curînd era lac de sudoare. Limba îi atîrna de un cot. Își pierdu pălăria verde, apoi geanta de vînătoare. Și pușca îi scăpă pe jos.

Astfel alergă el în lung și-n lat prin pădure.

— La stînga! comandă Abraxas, acolo după șanț la dreapta, și-apoi mai departe, pe deal în sus!

Cînd în sfîrșit ajunseră la casa vrăjitoarei, pădurarul abia se mai ținea pe picioare. Mica Vrăjitoare nu-l iertă însă, și-l întrebă:

— Ce-ar fi să mi le și spargi, fiule?

— Le voi sparge, le voi lega și le voi stivui, gifii pădurarul.

Ceea ce și făcu.

După ce termină — și a durat destul pînă ce isprăvi toată treaba — Mica Vrăjitoare spuse:

— Acum te poți duce acasă. Îți mulțumesc, fiule! Cu siguranță, nu întâlnești decît o dată în viață un pădurar atît de amabil! Cît se vor bucura femeile care adună lemne! Cred că te porți cu toate la fel, nu-i așa...?

Noul pădurar plecă, clătîindu-se. Obosit, se tîri spre casa lui de pădurar. De-atunci el făcea un mare ocol cînd vedea o femeie adunînd vreascuri.

Mica Vrăjitoare ridea adesea de această pozna. Îi mărturisi corbului:

— Așa voi face și de-acum înainte! O să-i ajut pe oamenii buni, făcînd rău celor răi. Așa îmi place cel mai mult!

Abraxas răspunse:

— Așa să fie oare? Poți doar face bine și altfel. Fără farse, vreau să zic.

— Ah, dar așa e plictisitor! răspunse ea.

— De unde știi? întrebă Abraxas.

Flori de hîrtie

Într-o zi, Micii Vrăjitoare îi veni chef să zboare călare pe mătură pînă în oraș. Ea dorea să vadă ce se mai întîmplă pe la tîrgul săptămînal.

— Grozav, strigă Abraxas încîntat, vin și eu! La noi în pădure ducem o viață destul de retrasă, aici sînt prea mulți copaci și prea puțini oameni. În oraș, este exact invers!

Nu puteau însă zbura pe mătură pînă în piața orașului. S-ar fi produs un mare tărăboi printre oameni și te pomenești că le-ar fi picat plocon și poliția pe cap. De aceea ascuseră mătura la marginea orașului, într-un lan de grîu, și au mers pe jos mai departe.

În tîrg, gospodinele, servitoarele, țărăncile și bucătăresele se și inghesuiau în jurul tarabelor. Cu voci ascuțite, grădinăresele își lăudau zarzavaturile, vînzătorii de fructe

strigau fără încetare: „Luați mere ionatane și pere pergamute!“ Nevestele de pescari doreau să scape de heringii lor sărați, cîrnătarul de cîrnății lui fierți, olarul de ulcioarele și străchinile lui de pămînt pe care le înșirase pe un străt de paie. Aici striga unul: „Varză murată! Varză murată!“ dincolo un altul: „Pepeni verzi, dovleci, vă rog frumos! Pepeni verzi, dovleci!“

Glasul cel mai puternic îl avea însă Iacob cel ieftin. El stătea pe treapta cea mai de sus a fîntîinii din piață, bătea cu un ciocan în lada lui de negustor ambulant și striga din răputeri:

— Cumpărați, oameni buni, cumpărați! Astăzi vind ieftin! Astăzi fac cînte, dau totul la juma' de preț! Șireturi, tutun de prizat, bretele de pantaloni! Lame de ras, perii de dinți, agrafe de păr! Cîrpe de bucătărie, creme de ghețe, mujdei de usturoi! Apropiați-vă, domniile voastre! Cumpărați, cumpărați! Aiiici vinde Iacob cel ieftin.

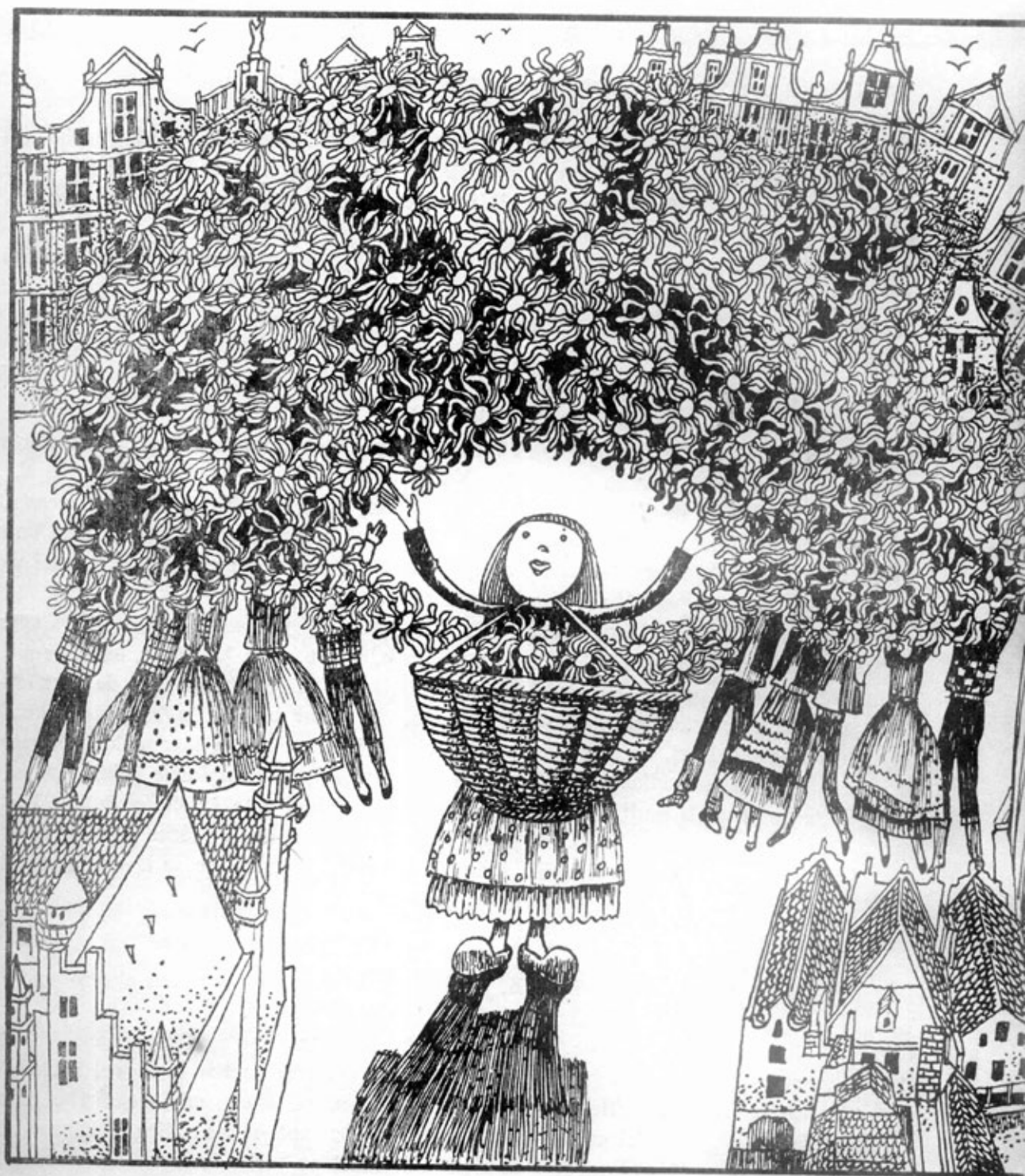
Mica Vrăjitoare era tare încîntată de zarvă. Se lăsa dusă de mulțime încoace și încolo. Gusta ici din perele pergamute, colo din varza de butoi. Pentru cîteva parale își cumpără de la Iacob cel ieftin o brichetă și mai primi, pe deasupra, un inel de sticlă.

— Mulțumesc din inimă! spuse Mica Vrăjitoare.

— Vă rog frumos! Apropiați-vă, domniile voastre! Cumpărați, cumpărați! Aiiici este Iacob cel ieftin!

În fund de tot, în cel mai îndepărtat colț al tirgului, stătea tăcută și tristă o fetiță palidă cu un coș plin cu flori de hîrtie. Lumea trecea pe lîngă ea, fără s-o bage în seamă; nimeni nu cumpăra de la fetița cea timidă.

— Ce-ar fi, spuse corbul Abraxas, dacă te-ai ocupa puțin de ea? Sărmana copilă, mi-e

milă de ea.

Mica Vrajitoare își croi drum prin mulțime și o întrebă pe fetiță:

— Nu poți să scapi de flori?

— O, spuse fetița, cine mai cumpără vara flori de hîrtie? Mama iar o să plîngă dacă mă întorc acasă fără bani, nu va avea cu ce să cumpere pâine pentru noi. Mai am șapte frați și surori. Și tatăl nostru a murit iarna trecută. Acum facem flori din acestea, de hîrtie. Dar nu le vrea nimeni!

Mica Vrajitoare o ascultă cu milă pe fetiță. Se gîndi un moment cum ar putea-o ajuta. Apoi îi veni o idee și spuse:

— Nu pot să înțeleg, de ce nu vor oamenii să-ți cumpere florile. Și doar au un miros...!

Neîncrezătoare fetița privi spre ea.

— Miros? Cum să miroasă niște flori de hîrtie?

— Și totuși, și totuși, ... o asigură Mica Vrajitoare cu un aer serios. Au un miros mult mai plăcut decît florile adevărate. Nu simți?

Într-adevăr, florile de hîrtie miroseau. Nu numai Mica Vrajitoare observă aceasta.

În toată piața lumea începu să adulmece. „Ce miroase așa frumos?” se întrebau unii pe alții. „Imposibil! Flori de hîrtie, ziceți? Există așa ceva de cumpărat? Atunci va trebui să iau și eu cîteva! Nu știți, sînt scumpe?”

Și toți cei care își puteau, cît de cît, folosi nasul și picioarele se și grăbiră spre colțul unde stătea fetița. Veniră în fugă gospodinele, servitoarele, țărâncile, bucătăresele, toate. Nevestele de pescari își lăsară baltă heringii sărați, cîrnătarul soba de fiert cîrnații, nevestele de grădinari zarzavaturile. Toți, dar chiar toți, se inghesuiau în jurul fetiței, să cumpere flori. Chiar și Iacob cel ieftin cu lada sa alergă într-acolo. Deoarece el ajunsese ultimul, se ridică pe vîrfurile picioarelor și își făcu palmele pîlnie. „Aloo! strigă el peste capetele mulțimii. Mă auzi, florăreaso? Aiiici este Iacob cel ieftin! Păstrează-mi și mie cîteva flori! Sau, cel puțin, măcar una! Mă auzi? Măcar una singură!”

— De unde cu atîtea pretenții? strigară oamenii. Drept cină se crede Iacob cel ieftin?

Cei care stăteau în față, lingă fetiță, ziseră:

— Să vîndă florile la rînd!

„Ce noroc pe noi că sîntem în față, gîndiră ei. Florile nu vor putea ajunge pentru toți, și cei care au venit mai tîrziu nu se vor alege cu nimic“.

Fetița vindea, vindea, vindea. Dar florile din coșuleț nu se mai terminau. A fost de-ajuns pentru toată lumea care voia să cumpere, chiar și pentru Iacob cel ieftin.

— Cum se face oare că florile nu s-au terminat încă? întrebau oamenii, șușotind uimiți.

Lucrul ăsta nu-l știa nici măcar mica florăreasă. De fapt, numai Mica Vrajitoare ar fi putut explica ce se-ntîmplase; ea însă plecase de mult pe furiș, împreună cu Abraxas.

Casele oraşului rămăseseră mult în urma lor. În curînd trebuiau să ajungă la lanul de griu unde ascunseseră mătura.

Mica Văjitoare se gîdea încă la fetiţa cu florile de hîrtie şi, în sinea ei, zîmbi. Deodată, corbul o împunse uşor cu ciocul şi îi arătă un nor negru care se îndepărta grăbit pe cer. Nu ar fi dat nimănui de gîndit dacă din el nu s-ar fi iţit o coadă de mătură.

— Uite colo! strigă Abraxas, mătuşa Rumpumpel! Bătrina momie să te fi spionat cumva?

— Asta e în stare de orice! mormăi Mica Văjitoare.

— Şi ce dacă! spuse corbul. Tu n-ai nimic de ascuns, cu atît mai puţin ceea ce ai făcut astăzi.

O lecţie straşnică

De cîteva zile ploaia fără întrerupere. Nici Micii Văjitoare nu i-a rămas altceva mai bun de făcut decît să stea cuminte în casă şi, cîscînd din cînd în cînd, să aştepte vremea bună. Ca să-i treacă timpul, mai făcea uneori cîte o vrajă. A pus, de pildă, vătraiul să valseze pe plită cu sucitorul, i-a spus fărăşului să facă tumbe, şi putineiului de făcut unt să stea în cap. Dar toate aceste lucruri n-au amuzat-o, ba, curînd nu i-au mai făcut nici o plăcere.

Cînd, în sfîrşit, a apărut pe cer soarele, Mica Văjitoare n-a mai rezistat să stea în casă.

— Valea! strigă ea plină de elan. Afară cu mine, prin horn! Trebuie să văd dacă nu găsesc, undeva, ceva de vrăjit!

— Da, dar numai de bine, o avertiză Abraxas.

Zburau împreună deasupra pădurii, spre cîmpie. Acolo, erau mai peste tot băltoace. Drumurile de ţară erau noroioase, iar ţăranii înotau prin noroi pînă la glezne.

Şi drumul de căruţe fusese stricat de ploaie. Dinspre oraş, tocmai venea o căruţă. Era trasă de doi cai şi plină cu butoaie de bere. Înainta foarte greu, iar caii erau însuşi maţi. Pe drept cuvînt, era tare anevoios să tragi după tine o căruţă atît de încărcată. Iar căruţaşului, care stătea pe capră plin de importanţă, i se părea că tot merge prea încet.

— Diii, striga el, nu mai vreţi să trageţi, gloabelor?!!

Și, nemilos, dădea fără-ncetare cu biciul în cai.

— Îți vine să-i tragi una cu ciocul! croncăni Abraxas furios. Acest mitocan bate caii ca un bătaș de meserie! Poți sta liniștit când vezi așa ceva?!

— Liniștește-te, zise Mica Vrajitoare, o să se dezvețe dumnealui în curind.

Au urmărit căruța pînă în satul apropiat, cînd s-a oprit în fața birtului „La leul cu halba”. Căruțașul a descărcat cîteva butoaie. Le-a rostogolit prin curte pînă în pivniță, apoi a intrat în birt unde și-a comandat de mîncare. A lăsat înhămați la căruța caii înspumați, fără să le dea măcar o mînă de fin sau un pic de ovăz.

Mica Vrajitoare așteptă în spatele șopronului pînă ce căruțașul dispăru în birt. Apoi se furișă repede la cei doi cai și le vorbi pe limba lor:

— Întotdeauna se poartă așa de urît cu voi?

— Întotdeauna, mărturisiră caii. Ar trebui să-l vezi o dată cînd e beat sau cînd îl apucă furiile. Atunci ne bate și cu coada biciului. Privește numai dungile de pe pielea noastră și-ai să înțelegi atunci despre ce-i vorba.

— Individul merită o lecție! spuse Mica Vrajitoare. E de-a dreptul rușinos ce vă face! Vreți să mă ajutați să i-o plătesc?

— Bine! Ce zici să facem?

— Să nu vă mișcați din loc cînd se urcă pe capră și vrea să plece. Nici un lat de... copită!

— Oh, ne ceri prea mult! se împotriviră caii. Pentru asta o să ne învinețească pielea!

— Vă promit că n-o să pățiți nimic.

Se apropie de căruță și luă biciul. Făcu apoi un nod în vîrfurile biciului. Și cam asta a fost totul. Putea acum să se întoarcă liniștită în spatele șopronului, la pîndă, pentru a vedea ce va păți căruțașul.

După un timp, căruțașul ieși din birt. Mincase și băuse bine. Venea spre căruță fluierînd zgomotos și bine dispus. Se urcă pe capră, prinse cu stînga hăturile și, după cum avea obiceiul, cu dreapta luă biciul.

— Diii! strigă el, plescăind din limbă a îndemn și vrînd să plece.

Dar cînd caii n-au pornit, s-a supărat.

— Gloabe lenese, ia stați voi o clipă. V-arăt eu vouă! A început să înjure și-a ridicat biciul.

Dar lovitura nimeri alături! Șfichiul biciului sări înapoi neatingînd deloc caii, și lovi căruțașul peste urechi!

— Ei, fir-ar să fie, mormăi el, ridicînd din nou biciul spre a lovi — dar nici de data aceasta n-a avut mai mult noroc.

Îl cuprinse o furie turbată. Sări în picioare. Ca un nebun, ridică biciul să bată caii. Dar de fiecare dată loviturile se întorceau împotriva-i. Era lovit peste ceafă, peste față, peste degete, peste brațe, pe spinare și la fund.

— Mii de trăsnete și fulgere! urlă el, așa nu mai merge. A apucat biciul de capătul de sus, lovind minios cu coada.

Dar asta s-a întâmplat doar o singură dată.

Coadă biciului l-a lovit apoi atît de tare peste nas, încît singele i-a țîșnit pe ambele nări. Căruțașul strigă de durere, biciul îi căzu din mîini, i se făcu negru în fața ochilor și trebui să se sprijine de ceva.

Cînd, după un timp, și-a mai venit oarecum în fire, Mica Vrajitoare stătea lîngă căruța avertizîndu-l:

— Dacă mai iei o dată biciul, să știi că ai să pățești la fel! Să-ți intre bine în cap de-acum înainte. Din partea mea, acum poți să pleci. Diii!

La îndemnul ei, caii porniră ascultători. Calul din stînga necheză „mulțumesc frumos“, iar cel din dreapta sforăi satisfăcut, ridicînd capul.

Căruțașul stătea pe capră ca o curcă plouată. Își jură, pipăindu-și nasul umflat: „N-am să mai ating biciul cît oi trăi!“

Oaspeți de vineri

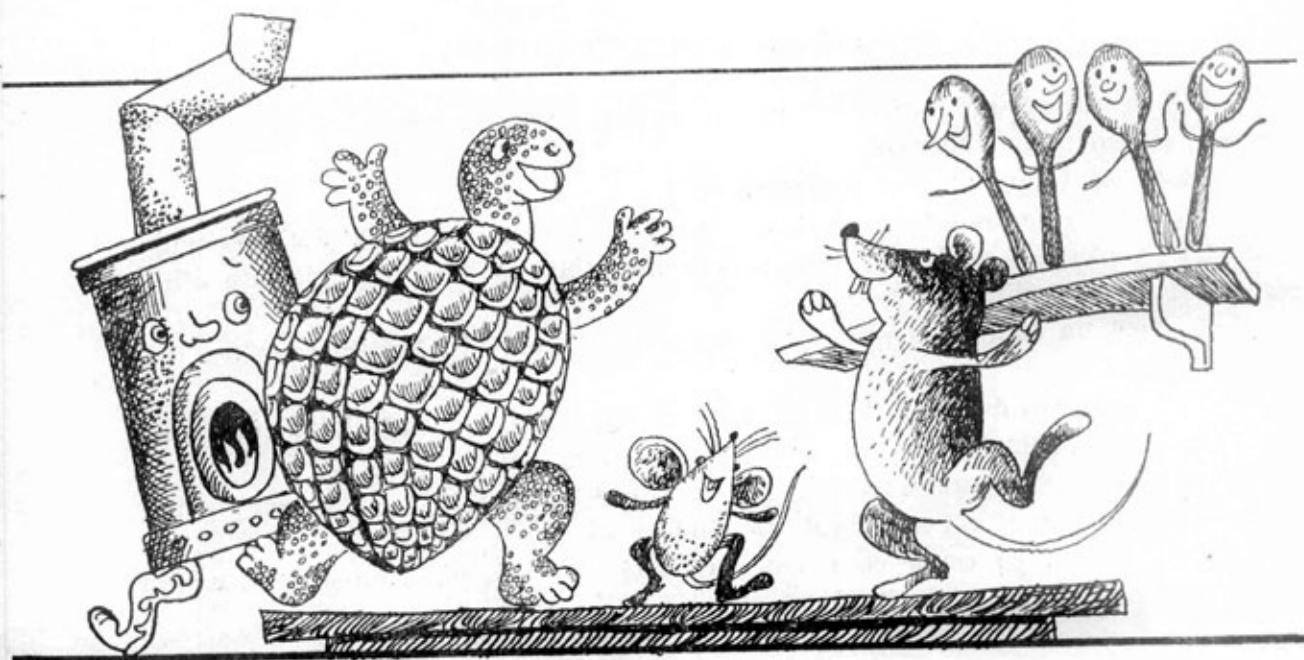
Pentru vrăjitoare, vinerea este ceea ce e duminică pentru ceilalți oameni. Așa cum oamenii nu lucrează duminică, vrăjitoarele nu fac vrăji vinerea. Dacă totuși le fac și sînt prinse, trebuie să plătească o amendă.

Mica Vrajitoare ținea foarte conștiincios vinerea. Nu se lăsa dusă în ispită. Încă de joi seara își încuia mătura în dulap, iar cartea de vrăji o ascundea în sertarul mesei. Paza bună trece primejdia rea.

De obicei, vinerea dormea ceva mai mult dimineața. Cu ce să-și omoare timpul dacă tot n-avea voie să facă vrăji? După-masă, în general, se plimba puțin sau se așeza în umbra cuptorului și lenevea.

— Dacă ar fi după mine, bombănea ea, ar trebui ca vinerea să vină o dată la șase săptămîni și încă mi-ar fi destul!

Totul s-a petrecut într-o vineri de vară tîrzie. Mica Vrajitoare stătea ca de obicei în spatele cuptorului, plictisindu-se. Mult mai mult i-ar fi plăcut să facă vrăji. De fapt, în nici o zi din săptămîină n-avea atîta chef de vrăji ca vinerea.

Deodată auzi niște pași. Cineva bătu la ușă.

— Da, da, strigă Mica Vrăjitoare, vin îndată!

Curioasă, sări în picioare să vadă cine bate.

În fața casei ei stăteau doi copii: un băiat și o fetiță. Se țineau de miini și când au zărit-o pe Mica Vrăjitoare apropiindu-se, ziseră:

— Bună ziua!

— Bună ziua, spuse Mica Vrăjitoare. Ce-i cu voi pe-aici?

— Am vrea să te-ntrebăm care-i drumul spre oraș, spuse băiatul, fiindcă ne-am rătăcit.

— ... la cules de ciuperci, adăugă fetița.

— Așa, așa, repetă Mica Vrăjitoare, la cules de ciuperci, deci.

A intrat cu copiii în casă, i-a servit cu cafea și fiecare mai primi în plus și o bucată din prăjitura de sărbătoare. Apoi Mica Vrăjitoare îi întrebă cum îi cheamă.

Pe băiat îl chema Thomas, iar pe fată Vroni. Află apoi că erau frați. Părinții lor aveau hanul „La boul pe două cărări“, un han foarte arătos lângă fântina din piață.

— Îl cunoaștem noi, zise Mica Vrăjitoare.

— Și tu, întrebă Thomas, cu ceașca la gură, tu cine ești?

— Ghicește, chicoti ea.

— De unde vrei să știi? Trebuie să-mi spui tu.

— Eu sint o vrăjitoare și asta este casa mea de vrăjitoare.

— Uiii! strigă fetița speriată. Ești chiar o adevărată vrăjitoare care știe să facă și vrăji?

— Nu vă fie frică! se băgă și corbul în discuție, liniștindu-i. Este o vrăjitoare *bună*, nu vă face nimic.

— Nu, sigur nu, spuse Mica Văjitoare și le mai turnă puțină cafea. Apoi îi întrebă: Ați vrea să vă fac o vrajă?

— Stop! interveni Abraxas. Ai uitat cumva că azi e vineri? Nu merge mai departe. Mica Văjitoare însă nu stătu mult pe gânduri.

— Pur și simplu închidem obloanele și nu ne vede nimeni, spuse ea, șiret.

Trase obloanele la toate geamurile și le puse cîrligul. Apoi a început să facă vrăji. Făcu să apară pe masa din bucătărie un cobai, un arici și o broască țestoasă. Ariciul și cobaiul se ridicară pe picioarele din spate și dansară. Broasca țestoasă însă n-a vrut.

— Dă-i drumul! strigă Mica Văjitoare. Hai și tu!

Atunci, vrînd-nevrînd, broasca țestoasă a trebuit să danseze și ea.

— Grozav! spuseră Thomas și Vroni, știi că te pricepi, nu glumă!

— Țsta-i doar începutul, spuse Mica Văjitoare, făcînd să dispară cobaiul, ariciul și broasca țestoasă și vrăjind mai departe.

A mai făcut și alte lucruri nostime: a pus soba să cînte un cîntec, a făcut să apară flori în cafetieră, a cerut făcălețelor și lingurilor de lemn să joace pe poliță teatru de păpuși. Copiii nu se mai săturau privind.

— Mai vrem ceva! se rugau din nou.

Timp de două ore, Mica Văjitoare a făcut vrajă după vrajă. Apoi spuse:

— Așa, gata, acum ajunge! Trebuie să plecați acasă!

— Așa repede?

— Da, a sosit vremea; doar n-ați vrea să ajungeți acasă după ce se-ntunecă — nu-i așa? Abia acum observară copiii ce tîrziu se făcuse. Și-au luat coșurile cu ciuperci ca să plece.

— Oh, zise Thomas uimit, găsisem doar cîteva ciupercuțe și iată acum coșurile pline de mănătărci!

— Ia te uită ce întîmplare! strigă Mica Văjitoare, făcînd pe mirata.

Duse repede copiii la drumul cel bun.

— Îți mulțumim mult! mai spuse Vroni în clipa de rămas bun. Ce-ar fi să ne vizi-tezi și tu o dată? Te-am conduce prin tot hanul. Ți-am arăta bucătăria și pivnița, grajdul și pe boul Korbinian.

— Cine-o mai fi și ăsta? întrebă Abraxas.

— E preferatul nostru! zise Thomas. Îl poți chiar călări! O să veniți, nu?

— O să venim, spuse Mica Văjitoare. Cînd vă convine?

— De duminică în două săptămîni, propuse Thomas, atunci va fi și marele concurs de tir! Să ne întîlnim la locul serbării!

— S-a făcut, spuse Mica Văjitoare, atunci venim de duminică în două săptămîni. Dar acum grăbiți-vă!

Thomas și Vroni s-au luat de mîină și au alergat spre oraș. Mica Văjitoare s-a întors cu corbul acasă. Se gîndi: „Ce bine ar fi să treacă la fel de repede orice zi de vineri!“

Cînd se întoarse, un nor negru ca păcura stătea deasupra casei.

— Ai pățit-o! croncăni Abraxas. Rumpumpel, văjitoarea de vreme rea, probabil că a tras cu ochiul, prin horn.

— S-ar putea să fie ea... zise încurcată Mica Văjitoare... dar s-ar putea să fie și un nor obișnuit. Nici cel puțin o coadă de mătură nu văd...

În sinea ei, însă, era tare îngrijorată. „Ce mă fac dacă a fost într-adevăr mătușa Rumpumpel? Ce ghinion!“ Precis o va pîri Marii Văjitoare că a făcut vrăji vinerea.

— Să vedem ce se va mai întîmpla, zise abătută.

Așteptă zi de zi, timp de o săptămîină. Dar nu se întîmplă nimic. N-a fost chemată în fața Marii Văjitoare și nici n-a fost pusă să plătească vreo amendă.

Atunci Mica Văjitoare se gîndi ușurată: „N-a fost, totuși, mătușa Rumpumpel“.

Un concurs de tir, ușor vrăjit

Clopotele băteau, pușcoalele bubuiau, iar mulțimea de oameni veseli abia încăpea pe cimpul de lângă oraș, unde avea loc concursul de tir. Mica Vrăjitoare îi căuta pe Thomas și pe Vroni. Ea se îmbulzea prin mulțime, iar corbul Abraxas își suceea gîtul în toate părțile.

— Unde s-or fi pitit copiii ăia?

Cei doi, foarte triști, stăteau în spatele cortului festiv. Acolo-i găsi Mica Vrăjitoare, după lungi căutări.

— Iaca ce mutre pe voi, spuse Mica Vrăjitoare clătinînd din cap. De ce sînteți bosumflați tocmai în ziua concursului de tir?

— Avem noi motivele noastre, spuse Thomas. Tata a dăruit, drept premiu, pe boul nostru.

— Pe boul Korbinian? întrebă Mica Vrăjitoare.

— Da, suspină Vroni. Ca premiu pentru învingător.

— Iar el îl va tăia și-l va frige, adăugă Thomas, și-l va minca pe urmă cu toți țințașii.

— Și dacă nimeni nu va cîștiga boul? întrebă Mica Vrăjitoare. Ar putea fi și-așa...

— N-ar putea fi, răspunse Thomas. Un concurs de tir fără un țințaș învingător nu există.

— Ehei, cite nu se pot întîmpla! spuse Mica Vrăjitoare, care își și făcuse un plan. Haideți cu mine și totul va fi bine.

S-au luat, ezitînd, după Mica Vrăjitoare spre locul serbării.

Acolo, tocmai își făceau apariția țințașii. În fața lor, cu sabia scoasă, mărșăluia căpitanul; în urma lui mergea împleticindu-se boul Korbinian, acoperit tot cu funde și benzi de hirtie colorată.

— Uraa! striga mulțimea întinzîndu-și care mai de care gîtul. Toți voiau să ia parte la serbare și să vadă cine va cîștiga boul.

— Trupăăăă stai! comandă căpitanul țințașilor. Apoi lăsă pe trompetiști să dea semnalul.

— Liniște! Căpitanul ține un discurs! șușoteau oamenii.

— Am marea onoare, spuse căpitanul, să vă spun la toți „bine ați venit la sărbătoarea noastră“! Acum mulțumim în mod deosebit domnului proprietar al hanului „La boul pe două cărări“, care ne-a oferit drept premiu un bou viu.

— Trăiască! strigă din nou mulțimea. Să trăiască hangiu! Vivat pentru nobilul donator!

Apoi căpitanul flutură sabia și spuse:

— Cu aceasta declar deschis concursul nostru de tir.

La marginea cîmpului unde se desfășura serbarea era un stilp înalt. În virful lui fusese fixat un vultur de lemn pe care țintașii trebuiau să-l doboare.

Căpitanul a tras, bineînțeles, primul și-a nimerit exact... alături.

— Se mai întâmplă, spuseră oamenii.

Rușinat, căpitanul se dădu de-o parte. Veni apoi rindul stegarului să-și încerce norocul. Ochi, trase... dar și împușcătura lui nimeri alături.

Lumea începu să zîmbească.

Nu trecu mult și-au izbucnit într-un ris cu hohote. Se mai întâmplase și altă dată ca vulturul să nu fie nimerit, dar ca toți să nimerească alături, asta chiar că era de-a dreptul de ris. Se mai petrecuse vreodată așa ceva?

— De necrezut! bombăni căpitanul mușcîndu-și încrecat mustața. Ar fi vrut să intre-n pămînt de rușine. N-avea cum să bănuie că Mica Vrăjitoare vrăjise puștile tuturor țintașilor.

Doar copiii hangiului au bănuț-o ! Cu fiecare împușcătură greșită deveneau tot mai veseli.

— Minunat, strigau ei, minunat !

Cînd ultimul țintaș trase, Mica Vrăjitoare îl înghionti pe Thomas:

— Acum du-te *tu* !

— Și ce să fac ?

— Să tragi !

Băiatul înțelese. Își făcu loc prin mulțime ca să ajungă la locul tragerii.

— Eu voi doborî vulturul.

— Tu, piciule ? întrebă căpitanul, vrînd să-l gonească.

Dar mulțimea a început să facă zarvă.

— Lasă-l, vrem să tragă și el ! spuneau cu toții, așteptîndu-se la o distracție deosebită.

Căpitanul, supărat, spuse:

— Din partea mea... dar n-o să aibă noroc.

Thomas luă pușca. Și-o încărcă întocmai ca un vîntor cu experiență și ținti.

Oamenii își ținură respirația. Se ridicară în vîrfurile picioarelor și priveau atent vulturul.

Un fulger și-un pocnet. Vulturul căzu de pe stîlp — și Thomas deveni cîștigătorul concursului !

— Iuhuuu ! strigară toți fluturînd pălăriile. Să trăiască Thomas ! Thomas al hangiului a cîștigat boul !

Au năvălit pe locul tragerii purtîndu-l pe brațe pe fericitul cîștigător.

— Puneți-l călare pe bou ! Pe bou ! Pe bou cu el !

— Și pe mine ! strigă Vroni.

— Vino sus, spuse Thomas, doar este și boul tău !

Dacă ar fi fost după ei, ar fi luat-o și pe Mica Vrajitoare pe spatele boului Korbinian. Dar ea refuză. Thomas și Vroni trebuiau să călărească singuri, spre oraș, pe spatele boului.

În față, mergea fanfara țințașilor care cânta, unul după altul, marșuri vesele. Urmau apoi căpitanul și țințașii lui, cu mutrele acrite. Mulțimea făcea semne cu mâna, entuziasmată, strigând: „Bravo, să trăiască regele țințașilor“ !

Un domn de la ziar se strecură pe drum până la copii. Își deschise carnețelul, scoase creionul și întrebă:

— Și când va fi fript boul ?

— Nu va fi deloc fript, răspunse Thomas, va fi dus în grajd, și-acolo va rămîne.

Clopotele băteau, pușcoaiile bubuiau și nimeni n-o observă pe Mica Vrajitoare care, din spatele cortului festiv, se urcă mulțumită pe mătură și plecă.

— Ai făcut din nou o treabă bună, o laudă Abraxas. Cu asta poți fi iertată pentru vrăjile de vineri.

Omul cu maroane

Veni iarna. În jurul căsuței de vrăjitoare, vijiiia furtuna de zăpadă scuturînd obloanele ferestrelor. Micii Vrajitoare însă nu-i păsa de asta. Zi de zi, stătea în fața sobei de teracotă încălzindu-și spatele. În picioare avea papuci de pîslă călduroși. Din timp în timp, bătea din palme — și de fiecare dată cînd bătea, cite o bucată de lemn din ladă sărea singură în gura sobei. Cînd avea chef de mere coapte, nu trebuia decît să poc-nească din degete. Imediat se și rostogoleau citeva mere din cămară pentru a sări direct în cuptor.

Așa ceva îi plăcea corbului Abraxas. El repeta mereu:

— Așa poți trece foarte bine iarna.

Dar, cu timpul, Mica Vrajitoare se sătură de viața asta leneșă. Într-o zi declară descurajată:

— Să stau toată iarna pe bancă, cu spatele la sobă, să-mi încălzesc oasele ? Am nevoie de mișcare și de aer curat. Hai să ieșim !

— Cee !? strigă Abraxas îngrozit. Drept cine mă iei? Drept un pinguin? Acest ger teribil nu-i pentru mine ! Mersi de invitație ! Să rămânem mai bine acasă, în odaia caldă !

Mica Vrajitoare zise atunci:

— Bine, faci cum vrei ! Din partea mea poți să stai și-acasă. Plec singură. Nu mă sperii eu de-un pic de ger și-am să mă îmbrac bine.

Mica Vrajitoare îmbracă șapte fuste, una peste alta. Apoi își puse pe cap o broboadă de lână, își încălță cizmele de iarnă și-puse două perechi de mănuși. Astfel infofolită, sări pe mătură și țîșni pe horn afară.

Afară era un ger năprasnic ! Pomii erau îmbrăcați în haine albe. Sub zăpadă dispăruseră și pietrele, și mușchiul. Ici-colo se mai vedeau dire de sanie, și prin pădure urme de animale.

Mica Vrajitoare își îndreptă mătura spre satul vecin. Gospodăriile erau înzăpezite de-abinelea. Turla bisericii avea o cușmă de zăpadă. Din toate hornurile se ridica fum. De sus, Mica Vrajitoare auzea cum țăranii băteau grîul: Rum-pum-pum, rum-pum-pum, rum-pum-pum.

Pe dealurile din preajma satului se înghesuiau copii care se dădeau cu sania pe derdeluș. Printre ei erau și schiori. Mica Vrajitoare îi privea cum alunecau, luîndu-se la întrecere. Puțin mai tîrziu, veni pe drum un plug de zăpadă. L-a urmărit un timp și apoi se alătură unui cîrd de ciori care zbură spre oraș.

„Vreau să intru în oraș, se gîndi ea, să mă încălzesc puțin alergînd“. În ciuda celor șapte fuste și celor două perechi de mănuși, i se făcuse foarte frig.

De data asta, n-a trebuit să ascundă mătura: a luat-o pe spate. Arăta acum ca o bătrînică obișnuită, care mergea la curățatul zăpezii. Nimeni din cei care au întîlnit-o nu s-a mirat. Oamenii erau cu toții grăbiți și treceau pe lingă ea cu capetele plecate.

Tare-ar mai fi vrut să se uite la vitrinele magazinelor ! Dar geamurile erau acoperite în întregime cu flori de gheață. Fîntîna orașului înghețase și de firma hanului atîrnau turturi lungi.

În piață, era o ladă de lemn îngustă, colorată în verde. În fața ei era o sobiță de tuci, iar lingă sobiță, cu spatele la o dugheană, stătea un omuleț gîrbovit. Purta o manta largă de birjar și pislari. Gulerul îl avea ridicat și căciula trasă pe ochi. Din timp în timp, omulețul strănuta. Picăturile cădeau pe sobița incinsă și sfîrșiau.

— Ce faci tu aici? îl întrebă pe omuleț.

— Nu vezi? Eu... Hapciu !... Prăjesc maroane.

— Maroane? ce-s astea?

— Sint castane, explică omulețul. Apoi săltă capacul sobiței și o întrebă:

— Vrei și tu? Zece parale o pungă mică, și douăzeci una mare. Hapciu !

Mica Vrajitoare adulmecă mirosul castanelor prăjite.

— Aș vrea să gust, dar n-am nici un bănuț la mine.

— Atunci, în mod excepțional, am să-ți dau pe gratis citeva. Pe un asemenea ger, ceva cald o să-ți facă bine. Hapciu! Să fie cu noroc!

Omulețul își suflă nasul cu mîna. Apoi luă un pumn de castane din cuptor și le puse într-o pungă de hirtie maronie. O dădu Miciei Vrajitoare și zise:

— Poftim, ia-o! Nu uita însă ca, înainte de a le mîncea, să le cureți de coajă.

— Îți mulțumesc frumos, spuse Mica Vrajitoare și gustă din ele. Hmm, dar bune mai sînt! exclamă ea mirată. Apoi adăugă: Ești de invidiat! Ai o muncă destul de ușoară și nu-ți este frig, fiindcă stai lingă o sobă caldă.

— Ei, nu e chiar așa, o contrazise omulețul! Cînd stai toată ziua în frig, îngheți. Nu te-ajută nici o sobiță. În cel mai bun caz poți să-ți arzi degetele cînd scoți castanele fierbinți din foc. Hapciu! Și în rest? Picioarele mele sînt o pereche de sloiuri de gheață, ca să știi! Da' ce să mai zic de nas! Nu-i așa că e roșu ca o luminare din pomul de iarnă? De guturai nu pot scăpa defel. E de groază!

Și ca o confirmare a celor spuse, omulețul strănută din nou. A strănutat atît de puternic, încît dugheana de lemn a început să scîrțîie, de răsună toată piața.

„Hmm, se gîndi Mica Vrajitoare, e cazul să facem ceva aici!”

— Așteaptă puțin! Și, pe ascuns, murmură un descîntec. Apoi întrebă:

— Îți mai sînt înghețate degetele de la picioare?

— Acum nu, spuse omulețul. Cred că s-a muiat puțin gerul. Simt acest lucru și cu virful nasului. Ce s-o fi întîmplat?

— Nu mă întreba pe mine, spuse Mica Vrajitoare. Eu trebuie să zbor acum spre casă.

— Să zbori spre casă?!

— Am spus eu așa ceva? Cred că n-ai auzit bine!

— S-ar putea, spuse omulețul, la revedere!

— La revedere, spuse Mica Vrajitoare, și mulțumesc frumos!

— Mă rog, mă rog, n-ai pentru ce!

Peste puțin timp, prin piață, veniră fugind doi băieți care strigau:

— Repede, repede, domnule Maroni! Maroane de zece parale pentru fiecare.

— Da, da, vă rog, vă rog, de două ori maroane de zece parale.

Omul cu maroane își băgă mîna în cuptor.

Dar pentru prima dată în lunga lui viață nu și-a ars degetele de castanele fierbinți. Iar de-atunci nici nu și le-a mai ars vreodată. Și nici nu i-au mai înghețat picioarele. Nici chiar nasul nu i-a mai înghețat. Și guturaiul i-a dispărut, o dată pentru totdeauna. Iar dacă-i venea cheful să strănute, trebuia să prizeze tabac.

Mai cald decît cu șapte fuste

Pe înserate, cînd mica vrăjitoare ajunse acasă, corbul Abraxas a vrut să afle imediat ce s-a întîmplat, dar Micii Vrăjitoare îi clănțăneau dinții de frig.

— Ammm ssă-ți povvestesc mai tîrrziu. Întii vvvreau să-mi fac un ceeai, fffindcă mi-e atît de frrig că abbbia pot ssă vorrrbesc.

— Ei vezi, croncăni Abraxas, așa-ți trebuie dacă ai vrut să ieși pe gerul ăsta cumplit! N-ai vrut să mă ascuți!

Mica Vrăjitoare și-a fierț o oală mare de ceai de buruieni și l-a îndulcit cu mult zahăr. Apoi a sorbit fiertura fierbinte. I-a făcut foarte bine și în curînd s-a încălzit. Și-a dat jos toate fustele, afară de ultima, și-a scos ciorapii și pantofii și și-a încălțat papucii de pîslă, spunînd:

— Nu zic nu, am tras un frig strașnic, dar să-ți spun drept: a fost totuși frumos!

S-a așezat pe banca de lingă sobă și a început să povestească. Corbul Abraxas a ascultat-o în tăcere. Abia după povestea omului cu maroane, a intervenit:

— Știi tu, de la un timp încoace nu te mai înțeleg! Pe omul cu maroane îl ajuți c-o vrajă împotriva frigului, iar pe tine nu?! Ce să-și mai închipuie un corb înțelept ca mine!

— Ce vrei să spui? întrebă Mica Vrăjitoare.

— Cum ce vreau să spun! Dacă aș fi în locul tău și aș putea face vrăji, precis nu mi-ar mai trebui nici un ceai de buruieni ca să mă încălzesc. Nici n-aș fi lăsat ca lucrurile să ajungă așa de departe!

— Dar am făcut tot ce-a trebuit să fac! spuse Mica Vrăjitoare. Mi-am pus două perechi de mănuși, cizmele de iarnă, basmaua de lînă și șapte fuste...

— Ei na! strigă Abraxas. În locul tău m-aș fi gîndit la un leac mult mai bun împotriva frigului decît cele șapte fuste!

— Mai bun decît șapte fuste?

— Mult mai bun! Cum mă vezi și cum te vîd!

Mica Vrăjitoare tot nu-l înțelegea.

— Spune-mi, îl rugă, după părerea ta, cu ce-am greșit? Dar trebuie să-mi spui limpede, nu să-mi vorbești în cimilituri.

— Cum, vorbesc în cimilituri? întrebă Abraxas. Treaba doar e limpede ca bună-ziua! Dacă ai putut face o vrajă ca omului cu maroane să nu-i mai fie frig, nu puteai face una la fel și pentru tine?

— Uff, strigă Mica Vrajitoare lovindu-se peste frunte, e-adevărat! Cum de nu mi-a venit în minte! Ai dreptate! De ce naiba mai sînt vrajitoare atunci?

— Tocmai, tocmai, încuviință Abraxas. Citeodată pari că uiți de tot ce ești. Bine că ai pe cineva lingă tine ca să ți-o amintească mereu!

La aceste vorbe Mica Vrajitoare încuviință, zelos, cu capul și zise:

— Da, da, tu ești într-adevăr cel mai înțelept corb care a ieșit vreodată dintr-un ou! Bineînțeles, îți voi urma și de-acum încolo sfaturile, fără multă vorbă. Și dacă ești de acord, am să-ți fac și ție un descîntec împotriva frigului, ca de-acum înainte să nu mai stai în casă cînd plec eu.

— Perfect de-acord, zise Abraxas, n-am să am nimic împotriva dacă vei binevoi să faci o dată ceva bun și pentru mine.

Atunci Mica Vrajitoare făcu o vrajă ca nici ei, nici corbului să nu le mai fie frig vreodată. De-acum încolo puteau ieși la plimbare pe cel mai cumplit ger, fără ca să-l simtă. Nu mai trebuia să se îmbrace călduros și nici n-aveau nevoie după asta de un ceai de buruieni.

N-au mai făcut nici guturai, și, de-atunci, au ieșit în fiecare zi.

Om de zăpadă

Era o zi frumoasă și însorită. Cerul, de un albastru limpede, strălucea. Zăpada scilipea alb și curat, ca un cearșaf proaspăt spălat. Mica Vrajitoare și corbul Abraxas se soreau la marginea pădurii. Deodată, în apropiere, auziră voci de copii și larmă veselă. Mica Vrajitoare l-a trimis pe corb să vadă ce se întîmplă. Cînd s-a întors, după un timp, acesta i-a spus:

— Sînt cîțiva copii, niște ținci de șase sau șapte ani. Fac un om de zăpadă în poiana din spatele tufișurilor.

— Hai să-l văd și eu ! spuse Mica Vrajitoare.

Și deoarece nu era departe pînă în poiană, au luat-o pe jos.

Copiii tocmai terminaseră omul de zăpadă. Avea pe față un nas lung de morcov și ochi din cărbune. Pe cap, drept căciulă, purta o oală turtită și găurită. Iar în mină ținea, mîndru, o mătură de nuiele.

Copiii n-au observat-o pe Mica Vrajitoare cînd a ieșit din spatele tufișurilor. Ei se țineau de mină și dansau în jurul omului de zăpadă. Săreau de pe un picior pe altul și cîntau:

Omulețul de zăpadă
Cine n-ar dori să-l vadă?
Oala de bucătărie
Bună e ca pălărie,
Morcovul de pe obraz
Îi slujește-acum de nas,
Pentru ochi i-am pus, de probă,
Doi cărbuni luați din sobă.

Nu ți-e teamă stînd sub zloată
C-ai putea răci vreodată?

Tare i-au mai plăcut Micii Vrajitoare și copiii, și minunatul lor om de zăpadă ! Dacă ar fi fost după ea, ar fi dansat cu ei.

Deodată, din pădurea apropiată, au năvălit cîțiva băieți mari, șapte la număr. Urlînd, s-au repezit la omul de zăpadă și l-au dărîmat. Au lovit oala de supă cu picioarele, coada măturii au rupt-o în două. Iar copiilor, care se jucaseră atît de veseli pînă atunci, le-au frecat fețele cu zăpadă. Nu se știe ce le-ar mai fi făcut dacă Mica Vrajitoare nu s-ar fi băgat între ei.

— Hei, țipă dînsa furioasă către băieții cei mari, de ce nu lăsați copiii în pace? Am să rup mătura de voi dacă nu vă astîmpărați !

Atunci, vlăjganii au rupt-o la fugă. Dar omul de zăpadă cel frumos nu mai era. Și din această cauză copiii și-au plecat capetele, tare mîhnîți. Mica Vrajitoare nu înțelegea de ce. A vrut să-i consoleze și i-a sfătuit:

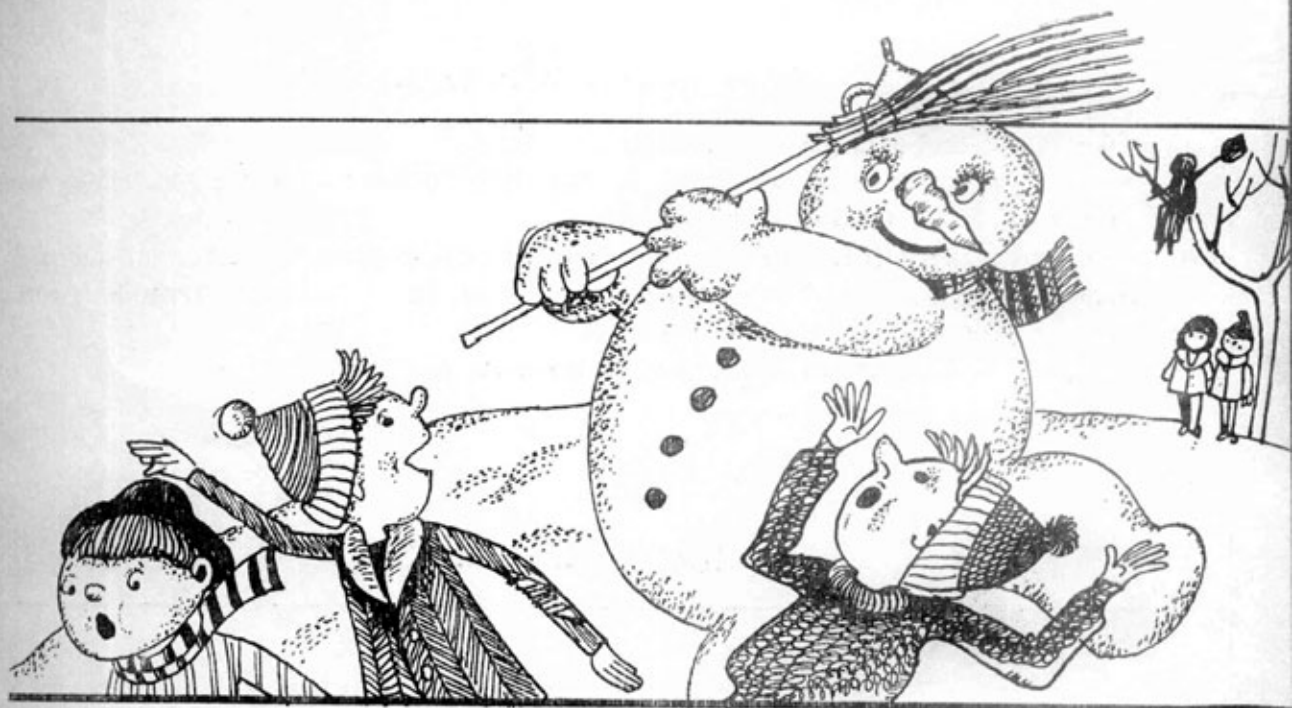
— De ce nu faceți un nou om de zăpadă? Ce ziceți?

Copiii răspunseră:

— Dacă ne facem un alt om de zăpadă, băieții cei mari au să ni-l strice din nou. Dealtfel nici mătură nu mai avem, fiindcă ne-au rupt-o în două !

— Vi s-a părut numai, spuse Mica Vrajitoare și se aplecă după mătura ruptă. Ia priviți-o !

Arată copiilor mătura și ei văzură că era întreagă.

— Faceți-l fără grijă, le dădu curaj copiilor Mica Vrăjitoare. Nu trebuie să vă fie frică de băieții cei mari! Dacă vor mai veni, au să-și primească răsplata. De asta fiți siguri!

Copiii s-au lăsat convinși și au făcut un nou om de zăpadă. A ieșit chiar mai frumos și mai arătos decât primul, fiindcă acum îi ajută și Mica Vrăjitoare.

După ce noul om de zăpadă a fost gata, n-a trecut prea mult timp și din nou năvăliră din pădure cei șapte vlăjgani, cu mare zarvă. Atunci copiii s-au speriat și-au vrut s-o ia la fugă.

— Stați pe loc, strigă Mica Vrăjitoare, să vedeți ce se va întâmpla!

Și ce credeți că se întâmplă când cei șapte se apropiară?

Omul de zăpadă a început să se miște, a învîrtit mătura de nuiele ca pe o măciucă și s-a îndreptat spre cei șapte băieți.

Primului i-a tras una cu coada măturii peste căciulă. Celui de-al doilea i-a dat cu mina stîngă un bobîrnac peste nas. Pe-al treilea și-al patrulea i-a înhățat și i-a lovit cap în cap, atît de tare că s-a auzit trosnind. Pe-al cincilea l-a prins și l-a izbit de-al șaselea încît amîndoi, cît erau ei de mari, au căzut doborîndu-l și pe-al șaptelea.

După ce i-a trîntit pe toți, omul de zăpadă a pus mîna pe mătură și a adunat un troian de zăpadă peste vlăjgani.

La asta chiar că nu s-au așteptat ei!

Au vrut să strige după ajutor, dar înghițeau numai zăpadă.

Dădeau deserați din mîini și din picioare. Cînd, în sfîrșit, după multă trudă, s-au

eliberat, au luat-o la goană îngroziți.

Omul de zăpadă s-a întors liniștit la locul lui și a încremenit din nou. Stătea acolo ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Copiii erau fericiți fiindcă acum erau siguri că vlăjganii nu vor mai veni înapoi, iar Mica Vrajitoare a ris atât de mult de reușita șotiei, încît îi curgeau lacrimile și corbul Abraxas strigă speriat:

— Încetează, încetează odată, c-ai să plesnești de-atîta ris!

Facem un rămășag?

Cum au ajuns oare cei doi negrișori pe drumul înzăpezit al satului? Și de cînd oare erau în acest ținut turci și indieni? Turci cu fesuri roșii și cu șalvari — și indieni cu fețele îngrozitor de vopsite, fluturînd lungi săgeți deasupra capului?

— Or fi de la circ, zise corbul Abraxas.

Dar nici cei doi negrișori nu erau de la circ și nici turcii și indienii. Și nici micile chinezoaice, nici canibalii și nici eschimoasele, șeicii deșertului, căpeteniile hotenților nu aparțineau vreunui bîlci. Nu! Era doar un carnaval în sat! Și deoarece era carnaval, copiii nu se duceau la școală în acea după-amiază și se zbenguiau mascați prin piața satului.

Turcii cei mici aruncau serpentine de hîrtie. Căpetenia hotenților urla: „Uuaaa! Uuaaa!” Canibalul: „Mi-e foamee, mi-e foaaame, nu se lasă nimeni mîncat?“, micile chinezoaice sporovăiau pe limba lor, eschimoasele turuiau în limba eschimoșilor, iar cowboy-ii trăgeau cu pistoalele lor cu capse, în aer. Coșarul salută cu țilindrul lui din carton, măscăriciul îi trase una cu biciul peste turbanul șecului, căpetenia hoților — Iaromir — se strîmbă atât de fioros, încît i se desprinse mustața lipită.

— Vezi colo o mică vrăjitoare? întrebă Abraxas după un timp.

— Unde?

— În fața casei pompierilor. Cea cu mătura lungă!

— Aaa, da, strigă Mica Vrajitoare. Mă duc s-o văd mai de-aproape!

Fugi la vrăjitoarea de carnaval și-i spuse:

— Bună ziua.

— Bună ziua, spuse vrăjitoarea de carnaval. Nu ești cumva sora mea?

— Tot ce se poate, spuse Mica Vrajitoare. Dar tu câți ani ai?

— Doisprezece ani. Dar tu?

— O sută douăzeci și șapte și jumătate.

— Ei, nu, că asta-i bună! strigă vrăjitoarea de carnaval. Trebuie să țin minte! De-acum înainte, dacă mă întreabă copiii câți ani am, le voi spune: două sute nouăzeci și cinci și trei sferturi!

— Să știi însă că eu am cu-adevărat această vîrstă!

— Cine vrei să te creadă? Poate-ai să spui că faci și vrăji adevărate și că știi să zbori pe mătură!

— Dar firește că știu! mai spuse Mica Vrajitoare. Facem rămășag?

— Mai bine să nu facem, spuse vrăjitoarea de carnaval, că tot nu știi.

— Pe ce facem rămășag? repetă adevărata Mică Vrajitoare.

Vrăjitoarea de carnaval rise și strigă:

— Hei, chinezoaicelor, veniți aici! Și voi, turcilor, și negrilor, veniți și voi! Veniți cu toții, șeicule din deșert, eschimoaselor și canibalilor! Aici stă o Mică Vrajitoare care știe să zboare pe mătură!

— Imposibil! spuse măscăriciul.

— Ba da, ba da, strigă vrăjitoarea de carnaval, a vrut să facă rămășag cu mine! Să ne arate acum, dacă a spus adevărul!

Cît ai clipi din ochi, cele două vrăjitoare au fost înconjurate de toți copiii. Coșarul și căpetenia hoților, Iaromir, măscăriciul și indienii, căpetenia hotentoților, turcii și

negrișorii — toți s-au inghesuit care mai de care, rizînd și țipînd.

— Nu-ți bate joc de noi! strigară eschimoasele.

— De nu, te legăm de stîlpul de tortură, amenință indianul Nor-de-singe.

— Dacă ne păcălești, urlă canibalul, atunci, drept pedeapsă, te voi mânca! Ai auzit? Trebuie să știi că mi-e o foaaaaameee...!

— Mănîncă-mă liniștit, spuse Mica Vrajitoare, dacă ți-e foame, dar trebuie să te pui imediat pe treabă, altfel... pe-aici mi-e drumul!

Atunci canibalul a vrut s-o apuce de guler, dar Mica Vrajitoare i-a luat-o înainte. Sări pe mătură — și hrrști! se și afla în aer.

Canibalul căzu pe ce-avea el mai moale, de frică. Negrișorilor și turcilor, chinezoaicele și eschimoasele le-a pierit glasul. Șeicului de deșert îi căzu turbanul, iar căpetenia hoților a uitat să se mai schimonosească. Sub boiala feței, curajosul războinic indian Nor-de-singe s-a îngălbenit. Negrișorii se făcură albi ca varul, dar asta nu mai observă nimeni deoarece, spre norocul lor, apucaseră să-și vopsească fețele cu funingine.

Mica Vrajitoare zbura rizînd în jurul pieței satului. Apoi se așeză pe acoperișul casei pompierilor și le făcu semn cu mîna. Corbul Abraxas era cocoțat pe umărul ei și croncănea:

— Heii, voi, cei de jos! V-ați convins acum că știe să facă vrăji?

— Oho, și cîte altele mai știu încă! spuse Mica Vrajitoare. Canibalului parcă-i era foame...

Desfăcu degetele și murmură ceva. Și în piață a început să plouă cu gogoși de carnaval și plăcinte! Chiuind de bucurie, toți copiii s-au îmbulzit la ospăț și au mîncat pe săturate. Nici canibalul nu s-a dat la o parte de la gogoși, deși, de fapt, nu erau chiar pe gustul lui! Dar vrajitoarea de carnaval n-a mîncat nimic din toate acele bună-tăți. Se uita după Mica Vrajitoare care se îndepărta chicotind pe mătura ei și gîndi:

„Ei, nu, că așa ceva... așa ceva! Va să zică tot era adevărat că are o sută douăzeci și șapte de ani și jumătate!“

Carnaval în pădure

— Carnavalul, spuse seara corbul Abraxas, stînd în odaia caldă în timp ce așteptau să se coacă merele în cuptor, carnavalul e-o treabă grozavă! Ce păcat doar că la noi în pădure nu există carnaval!

— Carnaval în pădure? întrebă Mica Văjitoare ridicînd ochii de pe ciorapul pe care-l împletea. De ce să nu fie și la noi în pădure un carnaval?

Corbul spuse atunci:

— Nu știu, asta nu mai știu, dar asta e și nu se poate altfel.

Mica Văjitoare rise în sinea ei, deoarece îi și venise o idee năstrușnică în timp ce corbul vorbea. Deocamdată tăcu, merse la sobă și scoase merele coapte. După ce mîncară merele, spuse:

— Dealtfel, dragă Abraxas, te rog să-mi faci o favoare: zboară mîine prin pădure și anunță toate animalele pe care le întîlnești să vină la casa mea!

— Asta pot s-o fac, zise Abraxas. Numai că animalele vor doar să știe *de ce* le inviți. Ce să le spun?

— Spune-le, rosti Mica Văjitoare cu prefăcută nepăsare, că le invit la carnaval.

— Cuumm?! strigă Abraxas ca și cînd n-ar fi auzit bine. Ai spus: la carnaval?!

— Da, repetă Mica Văjitoare. Le invit la carnaval — la un carnaval în pădure.

La asta, corbul Abraxas năvăli asupra Miciei Văjitoare cu mii de întrebări. Vru să știe ce are de gînd; de asemenea, dacă la carnaval vor fi și negrișori, chinezi și eschimoși...

— Ei, mai așteaptă și tu! spuse Mica Văjitoare. Dacă ți-aș dezvălui totul de astăzi, mîine n-ai mai avea nici o surpriză.

Lucrurile rămaseră așa.

Ziua următoare, corbul Abraxas zbură prin pădure și înștiință animalele să vină după-amiază, cu toatele, la casa vrăjitoarei, iar dacă se vor întîlni cu alte animale să le comunice și acestora vestea. Cu cît vor veni mai multe la carnaval, le zise el, cu-atît va fi mai bine.

La amiază, începură să curgă din toate părțile: veverițe, căprioare și iepuri, doi cerbi, o duzină de iepuri de casă și hoarde de șoareci de pădure. Mica Văjitoare le ură tuturor bun venit și spuse apoi, după ce se adunaseră cu toții în jurul ei:

— Acum să facem un carnaval!

— Cum se face asta? chițăiră șoarecii de pădure.

— La carnaval, fiecare trebuie să fie altceva decît este în realitate, explică Mica Văjitoare. Voi nu vă veți putea deghiza în chinezi sau turci, în schimb eu știu să fac vrăji!

De fapt, ea se și gîndise mai de mult la ce vrăji avea să facă.

Prin vrajă, le-a pus iepurilor coarne de cerb, cerbilor urechi de iepure, pe șoarecii de pădure i-a făcut să crească mari cît niște iepuri de casă, iar pe iepurii de casă i-a făcut mici cît niște șoareci de pădure. Căprioarelor le-a colorat blana în albastru, roșu și verde crud, iar veverițelor le-a făcut aripi de corb.

— Dar eu? strigă Abraxas. Sper că pe mine n-ai să mă uiți!

— Sigur că nu, spuse Mica Vrajitoare, tu vei primi o coadă de veveriță!
Ea însăși și-a făcut ochi de bufniță și dinți de cal. Acum era aproape la fel de urită ca mătușa Rumpumpel.

Acum, după ce erau cu toții *mascați*, ar fi putut începe carnavalul. Dinspre cuptor, însă, se auzi deodată o voce răgușită.

— Pot să iau și eu parte la petrecere? întrebă vocea.

Cînd s-au întors cu toții să vadă cine e, de după colțul cuptorului se strecură o vulpe.

— De fapt, eu n-am fost invitată, spuse vulpea, dar cu siguranță că domniile voastre nu veți avea nimic împotriva să particip și eu la carnaval...

Iepurii, înfricoșați, au făcut semn din coarne că „nu!”, veverițele, prudente, s-au tupilat pe acoperișul casei, iar șoarecii de pădure s-au înghesuit, adăpostindu-se cum puteau, în spatele Miciei Vrajitoare.

— Să plece! strigară desperați iepurii de casă. Asta ne mai lipsea! Nici înainte nu puteam fi liniștiți cînd apărea această ticăloasă, iar acum, cînd sîntem mici cît șoarecii de pădure, e și mai periculoasă.

Vulpea se arătă jignită:

— Ce, oare nu sînt destul de bună pentru domniile voastre?

Și dînd din coadă o rugă pe Mica Vrajitoare:

— Lasă-mă să particip și eu!

— Dacă făgăduiești că nu vei face nimănui nici un rău...

— Desigur că făgăduiesc, spuse fățarnic vulpea. Îmi dau cuvîntul. Dacă-l calc, am să mănînc toată viața numai cartofi și sfeclă!

— Ei, nici așa să n-o luăm... Mai bine să nu ajungem pînă aici.

Și deoarece n-avea încredere în vorbele ei frumoase, Mica Vrajitoare se hotărî pe loc și-i făcu un cioc de rață.

Acum celelalte animale puteau sta liniștite, pentru că, oricît ar fi dorit vulpea, tot nu le mai putea face nimic. Chiar și iepurii de casă, așa micuți cum erau, nu mai aveau de ce se teme.

Carnavalul din pădure a durat pînă seara tîrziu. Veverițele se jucau de-a prinselea, corbul Abraxas le-a sîciit cu coada lui pufoasă pe căprioarele colorate, iepurii de casă topăiau în fața ciocului vulpii, iar șoriceii de pădure stăteau pe lăbuțele din spate și chițăiau către cerbi:

— Nu mai fiți cu nasul pe sus, că nici voi nu sînteți mult mai mari ca noi!

Cerbii nu se supărau; ei ridicau ba urechea stîngă, ba urechea dreaptă, ca iepurii, și-și ziceau: „carnavalul e carnaval!”

Cînd luna s-a ridicat pe cer, Mica Vrajitoare spuse:

— E timpul să terminăm. Dar înainte de a pleca spre casele voastre veți mai primi cîte ceva de mîncare.

Căprioarelor și cerbilor le-a dat câte o claie de fin, veverițelor un coș plin cu alune, șoarecilor de pădure le dădu boabe de ovăz și jir, iepurilor de casă și de pădure le-a făcut cadou câte-o jumătate de varză. Mai întâi, le dădu înfățișarea și mărimea lor obișnuită tuturor, în afară de vulpe.

— Scuză-mă, măcăni vulpea cu ciocul ei de rață, nu-mi pot primi și eu botul înapoi? Și dacă dai căprioarelor și iepurilor de mâncare, de ce nu și mie?

— Ai puțină răbdare, spuse Mica Vrajitoare. N-ai să rămii în pagubă nici tu. Așteaptă însă ca ceilalți oaspeți să-și ia rămas bun. Până atunci, știi tu!...

Vulpea așteaptă până când și ultimul șoricel de pădure dispăru în gaura lui. Abia atunci, Mica Vrajitoare i-a schimbat ciocul. Ușurată, vulpea scrișni din dinți și-și înfipse cu poftă botul în cîrnăciorii care apărură pe zăpadă în fața ei.

— Îți plac? întrebă Mica Vrajitoare.

Dar vulpea era atît de ocupată cu cîrnații, încît nici nu i-a răspuns — și dacă te gîndești bine, și ăsta-i un răspuns.

Popicarul

Soarele a pus iarna pe fugă. Zăpada a dispărut și gheața s-a topit. Prin toate colțurile au înflorit florile primăverii. Salcia s-a gătit cu mîișori argintii, mestecenilor și tufir șurilor de alun le-au plesnit mugurii. Nu-i de mirare că Mica Vrajitoare întilni doaoameni cu fețe vesele. Se bucurau de primăvară și gîdeau: „Ce bine că s-a terminat iarna! Ne-am chinuit destul de mult cu ea!”

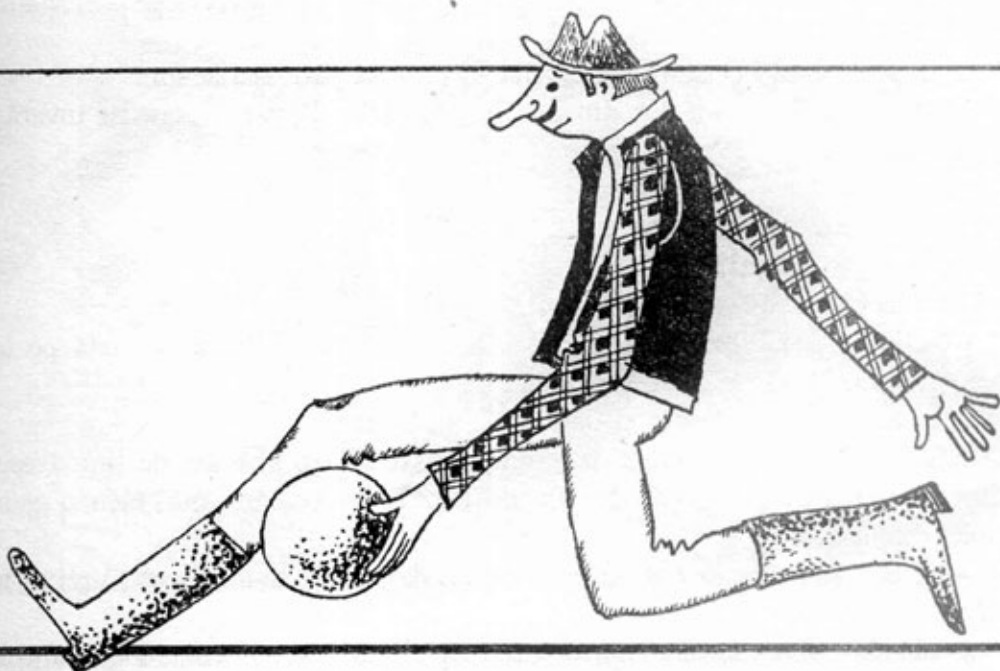
Într-o zi, Mica Vrajitoare se plimba prin lanuri. Pe marginea drumului stătea o femeie care privea atît de amărită în gol, încît Mica Vrajitoare fu impresionată.

— Da' ce-ai pățit? întrebă ea compătitor. Un chip atît de trist pe-un timp atît de frumos? Chiar n-ai observat c-a venit primăvara?

— Primăvara? spuse femeia cu voce tristă. A, da, parcă ai dreptate. Dar cu ce mă ajută asta? Ori primăvară, ori iarnă, pentru mine totuna-i. Aceleași supărări, aceleași griji. Mai bine aș fi moartă și culcată sub pămînt.

— Ei, și cu tine acum! spuse Mica Vrajitoare. La vîrsta ta să vorbești astfel... Povestește-mi mai bine ce te apasă, să văd dacă nu te pot ajuta cu ceva.

— N-ai cum să mă ajuți, suspină femeia, dar pot să-ți povestesc, totuși, istoria mea. E vorba de bărbatul meu. E șindrilar. Ca șindrilar nu cîștigi cine știe ce averi. Dar

ne-ar ajunge totuși să trăim dacă bărbatul meu n-ar pierde toți banii la popicărie. Ceea ce câștigă ziua, pierde seara, la circiumă, cu tovarășii lui de joc. Pentru mine și copii nu mai rămîne nimic. Nu-i oare un motiv să-mi doresc moartea?

— N-ai încercat niciodată să-l dojenești? întrebă Mica Vrajitoare.

— Da' cit n-am vorbit! Mai repede însă aș fi putut înmuia o piatră. Nu m-ascultă defel și totul e degeaba.

— Dacă vorbele nu i-au fost de nici un folos, să găsim atunci o altă cale! spuse Mica Vrajitoare. Să-mi aduci mâine dimineață niscăi fire de păr de la bărbatul tău. Ajunge și un mic smoc. Vom vedea noi pe urmă ce-i de făcut.

Nevasta șindrilarului făcu tot ce-i ceruse Mica Vrajitoare. A doua zi de dimineață veni din nou la marginea drumului și-i dădu smocul de păr, spunindu-i:

— Azi-noapte, cînd a adormit, i-am tăiat acest smoc. Ia-l! Dar nu pot să-mi închipui la ce-ți poate folosi.

— Nu mie trebuie să-mi folosească, ci ție, zise misterios Mica Vrajitoare. Du-te acum acasă și așteaptă în liniște să vezi ce se va întîmpla. Bărbatului tău o să-i treacă, odată pentru totdeauna, cheful jocului de popice! Înainte de sfîrșitul săptămînii va fi vindecat.

Femeia se întoarse acasă, fără să priceapă ceva. Dar Mica Vrajitoare știa prea bine ce are de făcut. A îngropat părul șindrilarului la o rîspintie de drumuri, în timp ce spunea tot felul de descîntece. La sfîrșit, a zgîriat cu unghia locul, făcînd și un semn vrăjitoresc în nisip. I-a făcut cu ochiul lui Abraxas, zicîndu-i:

— S-a rezolvat ! O să vadă şindrilarul ce-o să păţească acum !
Seara, şindrilarul s-a dus din nou la popicărie. Băuse o bere cu tovarăşii lui de joc, apoi întrebă :

— Începem ?

— Începem ! strigară cu toţii.

— Cine e primul ?

— Cine-ntreabă ! veni răspunsul.

— Bine, spuse şindrilarul luînd bila, vreau să le dobor deodată pe toate nouă. Să vedeţi cum o să le dau grămadă.

Şi-a luat avînt puternic şi dădu drumul bilei.

Bila se rostogoli cu zgomot de-a lungul pistei. Ca o ghiulea de tun, trecu prin popice. Buuum ! zbură capul popicului din mijloc. În continuare, mai făcu o gaură şi în perele din spate.

— Heei, şindrilarule ! strigară tovarăşii de joc. Ce te-a apucat ! Vrei să ne strici popicăria ?

— Ciudat, mormăi şindrilarul. Cred că bila a fost de vină. Data viitoare am să iau alta.

Cînd i-a venit rîndul din nou, a păţit-o şi mai rău, deşi luase cea mai mică dintre bile. Bila a despicat două popice, încît aşchiile zburară pe lingă urechile băiatului care ridica popicele — şi din nou făcu o gaură în perete.

— Ia ascultă, îl ameninţară tovarăşii de joc pe şindrilar. Ori dai mai încet, ori nu te mai lăsăm să joci.

Şindrilarul le-a promis solemn :

— Am să mă străduiesc !

A treia oară a tras atît de uşor şi prudent cum nu mai făcuse niciodată în viaţă. Nu atinsese bila decît cu două degete — dar trosc ! bila trecu printre popice şi lovi stîlpul din colţ atît de tare, încît îl rupse în două.

Stîlpul se prăbuşi, şi cu el căzu şi jumătate din tavan. Se prăvăleau scînduri şi aşchii din grinzi, apoi şipci şi ţigle. Era ca la cutremur.

Albi ca varul, tovarăşii de joc se uitau unul la altul. Cînd şi-au mai venit în fire, au aruncat furioşi cu halbele de bere după şindrilar şi-au strigat :

— Afară cu tine ! Să dispari de-aici ! Cu-aşa popicar, care face totul în jurul lui numai praf şi pulbere, nu vrem să mai avem de-a face. Joacă popice cu cine vrei de-acum încolo, dar pe-aici să nu calci !

Ce-a păţit popicarul în seara aceea s-a repetat mai tîrziu şi în popicăriile învecinate, ca şi în cele din satele din jur. Cel mult după a treia lovitură, cădea tavanul popicăriei. Apoi halbele de bere zburau în capul lui, iar tovarăşii de joc îl zvîrleau afară. Nu se terminase bine săptămîna şi nu mai era primit nicăieri. Unde apărea, se spunea :

— Doamne sfinte, șindrilarul! Ascundeți repede popicele și luați bilele! Acest om n-are voie să pună mîna pe ele, că altfel se întîmplă o nenorocire!

Pînă la urmă, șindrilarului nu-i mai rămase altceva de făcut decît să se lase de popice. În loc să meargă în fiecare seară la cîrciumă, rămînea acum acasă. La început acest lucru nu i-a făcut plăcere; dar cu timpul s-a obișnuit, fiindcă și de asta avuse grijă Mica Vrăjitoare, cu un alt descîntec al ei.

Astfel scăpară de necaz femeia și copiii. De-acum înainte nu mai trebuiau să flămînzească — și Mica Vrăjitoare putea fi mulțumită.

Vrăjiți în pom!

Corbul Abraxas era un burlac convins. El obișnuia să spună:

„Ca burlac, trăiești mult mai comod. În primul rînd, nu trebuie să-ți faci un cuib, în al doilea rînd nu trebuie să te cerți cu o femeie și-n al treilea rînd scapi de grija de a îngriji an de an o jumătate de duzină de pui. La început te sărăcesc mîncînd pe spinarea ta, iar după aceea te părăsesc mergînd pe drumurile lor. Știu asta de la frații mei care sînt de mult timp căsătoriți și n-aș schimba viața mea de acum cu a nici unui dintre ei.“

Fratele cel mai iubit al corbului Abraxas se numea Krex. Avea cuibul într-un ulm bătrîn de la marginea unui heleșteu din satul vecin. Abraxas îl vizita o dată pe an, cam între Paște și Rusalii. În acea perioadă, nevastă-sa depunea ouăle în cuib, dar nu apuca să le clocească. N-avea deci de ce să se teamă că trebuie să-și ajute fratele și cumnata la hrănitul mîncăcioșilor copii.

De data asta, cînd se întoarse din vizita ce-o făcuse familiei Krex, Mica Vrăjitoare observă de departe că ceva nu-i în regulă. Îl întrebă:

— A pățit ceva fratele tău Krex?

— Din fericire, încă nu, răspunse Abraxas. Dar fratele meu și nevastă-sa sînt foarte îngrijorați. În ținutul lor vagabondează de cîteva zile doi băieți care se urcă în copaci și golesc cuiburile. Alaltăieri au jefuit un cuib de mierlă, iar ieri cuibul unei perechi de coțofene. Ouăle le-au băgat în buzunar și cuiburile le-au aruncat în heleșteu. Fratele meu Krex este disperat. Dacă merge tot așa, peste scurt timp va veni și rîndul cuibului lui.

Mica Vrăjitoare zise atunci:

— Nu trebuie să-i fie frică fratelui tău Krex. Zboară înapoi la el și transmite-i calde salutări din partea mea. Dacă băieții se urcă în ulmul lui, să vină repede la mine să mă anunțe. Îl voi scăpa eu de acești nemernici.

— Chiar vrei să faci acest lucru? întrebă Abraxas. Ești o vrăjitoare bună. O dovedești încă o dată! Marea Vrăjitoare va fi mîndră de tine! Am să zbor imediat la familia Krex să le spun vestea!

Au trecut cîteva zile fără să se întîmple nimic deosebit, iar Mica Vrăjitoare nu se

mai gîndea la cei doi hoți de cuiburi. Dar într-o după-masă spre sfîrșitul săptămînii, veni, cu sufletul la gură, fratele Krex.

— Au sosit! Au sosit! croncăni el de departe. Vino repede, Mică Vrajitoare, înainte de a fi prea tîrziu.

Mica Vrajitoare tocmai se apucase să macine cafea. Puse repede rîșnița pe masă, fugi după mătura ei și zbură ca vîntul spre heleșteu. Krex și Abraxas abia puteau să se țină după ea, așa de repede trecu peste pădure.

Cei doi băieți ajunseseră destul de sus în bătrînul ulm. Aproape puseseră mîna pe cuibul corbilor. Doamna Krex stătea pe ouă și se oțăra la ei.

— Hei, voi doi! Ce faceți acolo? Dați-vă jos!

Cei doi s-au speriat. Apoi văzură că cea care strigase după ei era o simplă bătrînică. Unul din ștregari scoase limba la ea, iar celălalt îi dădu cu tifla.

— Vă mai spun o dată, veniți jos, îi amenință Mica Vrajitoare, altfel vă arăt eu vouă!

Băieții riseră de ea, iar unul îi răspunse obraznic:

— N-ai decît să urci tu la noi, dacă poți, că noi rămînem aici atît cît ne place. Bee!

— Așa? Biiine, atunci! strigă Mica Vrajitoare. Din partea mea, n-aveți decît să rămîneți acolo sus.

Și îi vrăji pe cei doi hoți de cuiburi să rămînă prinși de copac. Astfel încît nu se mai puteau mișca nici în sus, nici în jos. Și rămaseră ținuiți unde se găseau, de parcă ar fi crescut acolo de cînd lumea.

Perechea Krex și Abraxas se năpustiră cu ciocurile și ghearele asupra băieților. I-au ciupit, i-au zgîriat și i-au lovit pînă cînd nu mai rămase nici o bucățică neatinsă din ei. În desperarea lor, hoții de cuiburi au început să urle. Și țipau atît de tare și de jalnic după ajutor, încît, din cauza gălăgiei, jumătate din sat se adunase lîngă heleșteu.

— Dar ce se întîmplă oare aici? se întrebau oamenii speriați. Ah, ia priviți, iată-l pe Fritz al croitorului și pe Sepp al cismarului. Oare au vrut să golească cuibul corbilor? Aha, așa le trebuie. Să le fie de bine! De ce trebuie să se cațăre în copaci și să fure ouă?

Nici unuia nu-i era milă de ei. Oamenilor li se păru totuși ciudat că Fritz și Sepp stăteau locului. Chiar cînd corbii i-au lăsat, în sfîrșit, în pace, ei rămaseră mai departe în copac.

— Da' haideți odată jos, eroilor! strigau oamenii.

— Nu putem! se văicărea Sepp al cismarului, iar Fritz al croitorului se tînguia: „Oh-oohh, sîntem prinși de copac! Nu mai putem cobori!”

Trista întîmplare se termină prin chemarea pompierilor, care au venit cu scările lor mari și i-au coborît pe cei doi nătăfleți. Ei putură să facă asta deoarece Mica Vrajitoare, la momentul potrivit, îi dezlegase pe Sepp și Fritz de vrajă.

La judecata vrăjitoarelor

Anul vrăjitoresc era pe sfîrșite și noaptea Valpurgiei se apropia tot mai mult. Acum treaba devenea serioasă pentru Mica Vrăjitoare. Conștiincioasă, repeta în aceste zile tot ce învățase. Parcurgea din nou, pagină cu pagină, cartea de vrăji. Știa vrăjile ca pe apă.

Trei zile înainte de noaptea Valpurgiei, sosi, călare pe mătură, mătușa Rumpumpel. Coborî din norul negru și spuse:

— Vin din porunca Marii Vrăjitoare să te chem în fața sfatului vrăjitoarelor. Poimîine, la miezul nopții, va fi examenul. Să fii atunci la răspîntia de drumuri din cîmpie, după stinca roșie. Dar, dacă te răzgîndești, poți să *nu* vii...

— N-am de ce să mă răzgîndesc! spuse Mica Vrăjitoare.

— Cine știe? răspunse vrăjitoarea Rumpumpel dînd din umeri. Poate-ar fi totuși mai înțelept să stai acasă. Eu te-aș putea scuza cu dragă inimă în fața Marii Vrăjitoare.

— Așaaa, va să zică, strigă Mica Vrăjitoare, cred și eu că ai face-o! Dar nici eu nu sînt atît de proastă pe cît mă crezi tu! Nu mă las eu speriată cu una, cu două!

— Nu poți sfătui pe cel ce nu vrea s-asculte, zise mătușa Rumpumpel. Deci, pe poimîine!

Corbul Abraxas ar fi vrut s-o însoțească — cu plăcere — și de-această dată. El n-avea însă ce căuta la sfatul vrăjitoarelor. Trebuia să rămînă acasă și, cînd Mica Vrăjitoare plecă, îi ură toate cele bune.

— Să nu te lași intimidată! îi strigă el în semn de bun rămas. Tu ai devenit acum o vrăjitoare *bună* și asta-i principalul!

La ora 12 fix, Mica Vrăjitoare ajunse la răspîntia de drumuri din cîmpie, la stinca roșie. Sfatul vrăjitoarelor era adunat. Afară de Marea Vrăjitoare, participa cîte o vrăjitoare de vînt, de pădure, de ceață și din toate celelalte feluri. Vrăjitoarele de vreme rea au trimis-o pe mătușa Rumpumpel. Acest lucru n-a deranjat-o pe Mica Vrăjitoare. Era sigură pe ea și-și spuse: „Las-o, o să crape de ciudă dacă iau examenul și vin mîine pe Blocksberg“.

— Să-ncepem, strigă Marea Văjitoare, și să vedem ce a învățat Mica Văjitoare.

Pe rind, fiecare văjitoare a pus-o să facă ceva: să stărnească vîntul, să aducă tunetul, să facă să dispară din cîmpie stîncă roșie, să aducă ploaie și grindină — nu erau, în definitiv, lucruri prea complicate. Mica Văjitoare n-a făcut nici o greșală. Nici chiar cînd mătușa Rumpumpel îi ceru: „Să faci vraja din pagina trei sute douăzeci și patru din cartea de văji“, Mica Văjitoare nu se încurcă. Știa doar pe de rost toată cartea de văji.

— Poftim ! spuse liniștită și făcu vraja de la pagina 324: o furtună cu fulgere strălucitoare.

— Ajunge ! strigă Marea Văjitoare. Ne-ai dovedit că știi să faci văji. Îți dau voie, deci, deși ești încă destul de tină, să participi de-acum înainte la dansul din noaptea Valpurgiei. Sau este cineva din sfat de altă părere?

Văjitoarele fură de acord. Numai mătușa Rumpumpel răspunse:

— Eu !

— Ce ai de spus împotriva ? întrebă Marea Văjitoare. Nu ești cumva mulțumită de arta ei văjitoarească ?

— Nu de asta-i vorba, răspunse mătușa Rumpumpel. Dar ea este totuși, și o voi dovedi, o *rea* văjitoare !

Scotoci în buzunarul șorțului și scoase un caiet.

— Am spionat-o tot timpul anului. Și am notat tot ce a făcut. Pot să citesc ?

— Citește liniștită... ! strigă Mica Văjitoare. Dacă nu sînt minciuni gogonate, n-am de ce mă teme !

— Asta o să vedem noi ! spuse mătușa Rumpumpel.

Apoi citi în fața sfatului văjitoresc tot ceea ce făcuse Mica Văjitoare pe parcursul anului: cum a ajutat bătrînele să adune vreascuri și cum l-a vindecat de răutate pe pădurar; povestea fetei cu florile de hirtie, a cărușăului, a omului cu maroane; povestea cu boul Korbinian, căruia Mica Văjitoare i-a salvat viața; a povestit de asemenea despre omul de zăpadă și despre hoții de ouă.

— Nu uita de șindrilar ! spuse Mica Văjitoare. Și ăluia i-am băgat mințile în cap.

Ea se așteptase ca mătușa Rumpumpel să se străduie din răputeri s-o înfățișeze în culorile cele mai negre. Spre mirarea ei, văjitoarea de vremea rea își notase în caietul ei numai faptele bune.

— E adevărat ? întreba Marea Văjitoare după fiecare poveste.

— Da, e-adevărat, striga Mica Văjitoare, mîndră de ceea ce făcuse.

În bucuria ei, îi scăpă cu totul faptul că Marea Văjitoare întreba din ce în ce mai aspru. Nu observă, de asemenea, cum celelalte văjitoare clătinău din cap din ce în ce mai gînditoare. De aceea, s-a speriat de-a binelea cînd Marea Văjitoare strigă indignată:

— Și o asemenea ființă era cît pe-aci să vină mîine-noapte pe Blocksberg?! Ptiu, murdărie de șobolan, ce *rea* vrăjitoare!

— Cum așa? întrebă consternată Mica Vrăjitoare. Dar eu am făcut mereu doar vrăji bune.

— Tocmai asta e! scuipă cuvintele Marea Vrăjitoare. Numai vrăjitoarele care fac întotdeauna și în orice clipă lucruri rele sînt *bune* vrăjitoare, iar tu ești o *rea* vrăjitoare, deoarece ai făcut numai vrăji bune!

— Și-afară de asta, birfi mătușa Rumpumpel, afară de asta a făcut vrăji și într-o zi de vineri! A tras ea obloanele, nu-i vorbă, dar eu tot m-am uitat prin horn.

— Cuumm?! țipă Marea Vrăjitoare. Asta-i chiar prea de tot!

Cu ghearele ei de păianjen, a apucat-o de păr pe Mica Vrăjitoare. Atunci toate celelalte s-au năpustit cu urlete sălbătice asupra sărmanei ființe și au bătut-o cu cozile de mătură. Ar fi snopit-o în bătaie dacă, după un timp, Marea Vrăjitoare n-ar fi strigat:

— Ajunge acum! Știu o pedeapsă mai potrivită pentru ea.

A poruncit apoi, cu răutate, Micii Vrăjitoare:

— Tu vei aduna pe Blocksberg lemnele pentru focul vrăjitoarelor. Doar tu singură! Pînă mîine la miezul nopții, rugul trebuie să fie gata. Te vom lega apoi de-un pom din apropiere, ca să vezi cum dansează toate celelalte vrăjitoare!

— Iar după primele ture de dans, le mai ațîță mătușa Rumpumpel, vom merge la această hoțomană și-i vom smulge, fir cu fir, tot părul din cap! Ce veselie va fi! Ce distracție pentru noi! N-o să uite prea repede această noapte a Valpurgiei!

Cine rîde la urmă...

— Ce piază rea mai sînt! gemu Abraxas cel brav, cînd Mica Vrăjitoare îi povesti ce-a pățit la răspîntia de drumuri din cîmpie, la stîncă roșie. Eu sînt de vină! Eu — și numai eu! Numai eu te-am sfătuit să faci tot timpul numai lucruri bune! Ah, dacă măcar acum te-aș putea ajuta cu ceva!

— Lasă asta pe seama mea, zise Mica Vrăjitoare. Încă nu știu ce-am să fac... dar un lucru știu, că n-am să mă las legată de pom!

Fugi în cameră și scoase cartea de vrăji din sertarul mesei. Începu s-o răsfoiască cu sufletul la gură.

— Mă iei cu tine? se rugă Abraxas.

— Unde?

— Pe Blocksberg! N-aș vrea să te las singură la noapte...

— S-a făcut, spuse Mica Vrăjitoare, te iau cu mine. Dar cu o singură condiție: trebuie să-ți ții pliscul și să nu mă deranjezi!

Abraxas tăcu milc. Mica Vrăjitoare se adinci în cartea cu vrăji. Din timp în timp mormăia ceva. Corbul nu înțelegea ce anume, dar se ferea s-o mai bată la cap.

Așa au stat pînă seara. Apoi, Mica Vrăjitoare se sculă și spuse:

— Am găsit! Să zburăm spre Blocksberg.

Pe Blocksberg nu era încă nici urmă de vrăjitoare. Ele trebuiau să aștepte miezul nopții ca să încalce pe mături și să plece spre locul dansului. Acesta e străvechiul obicei al vrăjitoarelor, în noaptea Valpurgiei.

Mica Vrăjitoare se așeză pe vîrful muntelui și-și întinse picioarele.

— Nu vrei să începi? întrebă Abraxas.

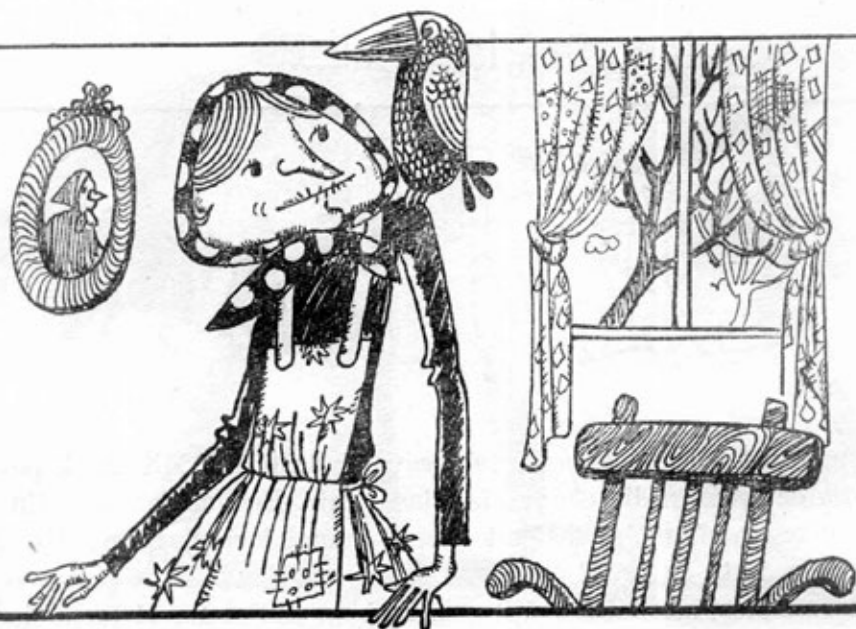
— Să încep? spuse Mica Vrăjitoare. Ce să-ncep?

— Cu adunatul lemnelor! Nu trebuie să faci rugul?

— E timp destul! strigă Mica Vrăjitoare, chicotind.

Abraxas răspunse:

— Dar nu mai ai decît o oră pînă la miezul nopții! Chiar acum am auzit bătînd în vale ora 11!

— Poate să bată și unsprezece jumătate! spuse Mica Vrajitoare. Fii fără grijă, rugul va fi gata la timp!

— Să sperăm! croncăni Abraxas.

Liniștea Miciei Vrajitoare începu încetul cu încetul să-l sperie. Măcar de s-ar termina totul cu bine!

Jos, în vale, bătut unsprezece și jumătate.

— Grăbește-te, o zori Abraxas. Mai ai numai o jumătate de oră.

— Mie îmi ajunge și-un sfert de oră, răspunse Mica Vrajitoare.

Cînd mai era exact un sfert de oră pînă la ora 12, sări deodată în picioare.

— Acum începe adunatul lemnului, strigă ea și rosti o vrajă.

S-a stîrnit în jurul lor o mare vijlială. Șuiera, pîrîia și trosnea, din toate părțile. Poc! Trosce! cădeau de sus și se îngrămădeau una peste alta.

— Ohoo, dar ce-mi văd ochii? strigă Abraxas. Nu cumva sînt măhuri?!

— Ba da, sînt măhuri, măturile vrajitoarelor! Le-am adunat pe toate pe Blocksberg, prin vrajă. Iar asta mai lungă e chiar mătura Marii Vrajitoare.

— Ce înseamnă asta? întrebă corbul Abraxas speriat.

— Le voi da foc, spuse Mica Vrajitoare. Să vezi cum o să ardă! Dar acum îmi mai trebuie și ceva hîrtie.

Rosti un al doilea descintec.

Din cer se auzi un foșnet și-un vuiet...! Ca niște cîrduri de lilieci uriași, ceva plutea deasupra pădurilor, spre vîrf, dînd din aripi.

— Veniți, veniți, strigă Mica Vrajitoare, și hurști! pe grămada de mături cu voi! Erau cărțile de vrajă ale vrăjitoarelor. Mica Vrajitoare le adusese prin porunca ei.

— Da' ce faci! țipă Abraxas. Vrajitoarele cele mari au să te omoare!

— Nu prea cred! strigă Mica Vrajitoare și rosti și al treilea descîntec.

Al treilea descîntec fu cel mai grozav! Luă marilor vrăjitoare puterea de vrajă! Acum, nici una din ele nu mai putea vrăji! Și fiindcă nu mai aveau nici cărțile de vrajă, nu mai aveau nici din ce-nvăța de-acum încolo.

În vale bătut miezul nopții.

— Așa, strigă Mica Vrajitoare mulțumită, acum să-ncepem! „Eheei, noaptea Valpurgiei!”

Cu bricheta pe care o cumpărase de la Iacob cel ieftin, dădu foc măturilor și cărților de vrajă.

Și se porni un foc vrăjitoresc cum nu se poate de frumos. Trosnind și pocnind, flăcările se înălțau către cer.

Pînă în zori, Mica Vrajitoare dansă împreună cu corbul Abraxas în jurul rugului arzînd. Acum era singura vrăjitoare din lume care știa să facă vrăji. Nu mai departe decît ieri, marile vrăjitoare mai rideau încă de dînsa, dar acum venise și rîndul ei.

„Noaptea Valpurgiei!” triumfa Mica Vrajitoare peste Blocksberg.

„Eheeei, noaptea Valpurgiei!”

Cuprins

Din partea autorului	5
Mica Vrăjitoare are necazuri	7
Eheei, noaptea Valpurgiei!	9
Planuri de răzbunare	14
Aveți cumva măhuri?	16
Cu cele mai bune intenții	19
Vijelia	21
Înainte, băiețas!	24
Flori de hîrtie	27
O lecție strașnică	31
Oaspeți de vineri	33
Un concurs de tir, ușor vrăjit	37
Omul cu maroane	40
Mai cald decît cu șapte fuste	44
Omul de zăpadă	45
Facem un rămășag?	48
Carnaval în pădure	50
Popicarul	54
Vrăjiți în pom!	57
La judecata vrăjitoarelor	60
Cine rîde la urmă... ..	63

Lector: ECATERINA ȘIȘMANIAN
Tehnoredactor: AURICA IORDACHE

Dat la cules 1.VII.1981; Bun de tipar 4.XII.1981; Apărut
1981; Comanda nr. 1897; Coli de tipar: 8½.
Tiparul executat la Întreprinderea poligrafică Sibiu
Șoseaua Alba Iulia, nr. 40
Republica Socialistă România

